

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

HODINOVÁ VEŽA

FRAGMENT

Časodejovia 3

Hodinová veža

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 3 – Hodinová veža – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

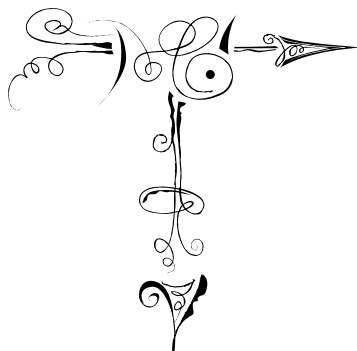

ALBATROS MEDIA a.s.

ČASODEJŮVIA

HODINOVÁ VEŽA

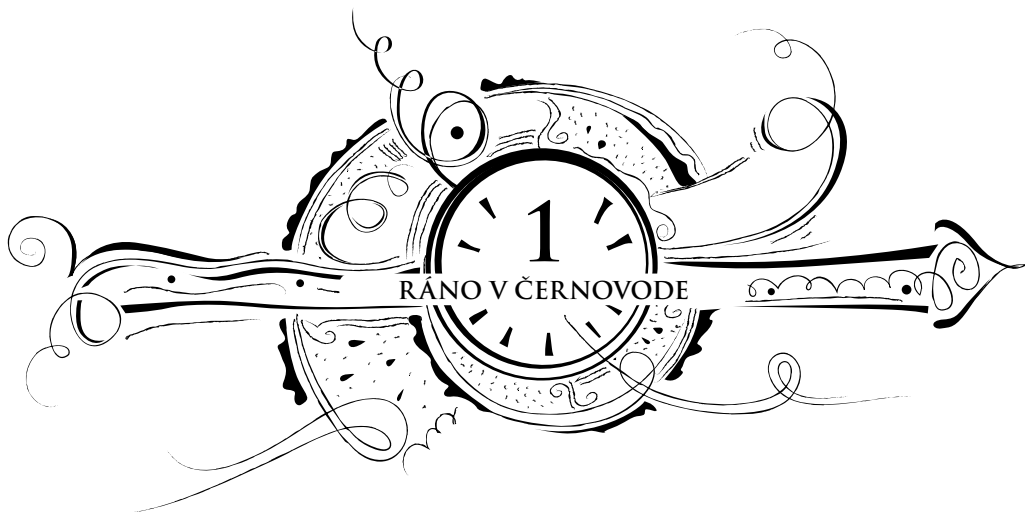
NATALJA ŠČERBA

FFRAGMENT

OBSAH

1. kapitola	Ráno v Černovode	5
2. kapitola	Priatelía	18
3. kapitola	Sieň žaliacich kameňov	30
4. kapitola	Rozhovor	44
5. kapitola	Slávnosť	59
6. kapitola	Tajnos	78
7. kapitola	Astarius	93
8. kapitola	Zacharino rozhodnutie	104
9. kapitola	Holubia veža	116
10. kapitola	Prvý deň v škole	129
11. kapitola	Čap	141
12. kapitola	Hodina vo Hviezdnej veži	153
13. kapitola	Rubínový špic	167
14. kapitola	Nočné stretnutie	186
15. kapitola	Trojzubec	199
16. kapitola	Cesta za vlami	204
17. kapitola	Sviatok Listopadu	224
18. kapitola	Hojdačka	232
19. kapitola	Pole tajomných hodín života	242
20. kapitola	Norton Ohnev	253
21. kapitola	Lunovták	262
22. kapitola	Narodeniny	269
23. kapitola	Rád priateľstva	285
24. kapitola	Deň darčiekov pod vankúšom	292
25. kapitola	Nový rok	310
26. kapitola	Hodinová veža	327
27. kapitola	Začasovaní	341
28. kapitola	Úloha	347
29. kapitola	Čierna kráľovná	355

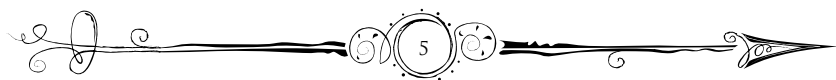

Silný poryv morského vetra s rámusom rozrazil ťažké vitrážové okno. Vasilisa sa na ten hluk prebudila a prudko sa posadila na posteli.

Za obdĺžnikovou okennou tabuľou sa mračilo ospalé nebo, len na horizonte, kde sa spoza hustých mrakov predierali lúče vychádzajúceho slnka, sa rozlieval pruh jasnočerveného svetla.

Bol čas vstávať. Hodiny nad zrkadlom, ktoré v tej chvíli mali podobu žltého mesačného kotúča, ukazovali o päť minút šesť. Čoskoro sa zmenia na tanier s lyžičkami a vidličkami – to bude čas, keď sa podávajú raňajky. Potom budú hodiny vyzerať ako oranžové slnko, čo znamená voľno, a presne o druhej sa z nich stane podnos s dvoma ušami symbolizujúci rodinný obed. Až sa podnos zmení na čajovú kanvicu, nastane chvíľa na servírovanie popoludňajšieho čaju, čo je tradícia, ktorá sa v zámku prísne dodržiava. Na nízkom oválnom stolčeku sa objaví šálka horúceho čaju a nezmizne, kým ho Vasilisa celý nevypije.

Keď sa z hodín stane koleso, znamená to, že sa blíži cestovanie, a presne o desiatej večer, keď je čas ísť spať, sa na stene opäť objaví mesiac. Vasilisa mala tieto časodejnícke hodiny veľmi rada aj preto, lebo rozličnými signálmi ohlasovali aj dianie v zámku. Napríklad keď prišiel niektorý člen rodiny, oznámili

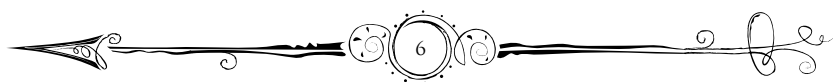
to troma hlasnými údermi a ciferník sa zmenil na erb rodiny Ohnevovcov – zlomenú zlatú strelu na čiernom pozadí. Keď prišli nejakí urodzení hostia, hodiny ukázali ich rodinný erb alebo iné poznávacie znamenie. Pani Fiala, korpulentná dobrosrdečná pestúnka stredného veku, Vasilise rozprávala, že keď sa v Černovode dialo niečo nepríjemné, hodiny šli popredu, a keď rodine hrozilo nejaké nebezpečenstvo, meškali, ciferník strácal lesk a dokonca sa na ňom usádzal sivastý prach.

Najzaujímavejšie však boli hlavné hodiny na najvyššej zámockej veži zvanej Hodinová. Pri prvej prehliadke Černovodu otec Vasilise rozprával, že také hodiny sú srdcom každého časodejníckeho zámku, pretože strážia jeho čas. Podľa nich sa nastavujú všetky hodinárske mechanizmy v dome, preto sa o ne dbá najviac zo všetkých. Hlavné hodiny sa zastavia len pri definitívnej skaze zámku. Za vojny sa počas obliehania pevnosti bojovalo len dovtedy, kým šli hlavné hodiny. Len čo zastali, obyvatelia zámku sa vzdali, pretože spolu s časom zmizla aj posledná nádej na záchranu.

Vasilisa rázne potriasla hlavou, aby zahнала ospalosť, vyskočila z postele a začala si trochu ňahávať telo. Na zámku sa vstávalo skoro, do raňajok zostávali ešte dve hodiny, a tak sa chystala zalietat' si nad morom. Černovod bol vysoký zámok, na ktorom sa týčilo osem rovnakých veží s úzkymi kužeľovými strechami. Veže sa nazývali podľa svetových strán: Severná, Severovýchodná, Východná, Juhovýchodná a tak ďalej. Obklopovali Hodinovú vežu a do každej z nich viedol samostatný vchod.

Vasilisina Zelená izba sa nachádzala na samom vrchu Východnej veže. Keď otvorila okenice dokorán, mohla pozorovať lode, ktoré vychádzali na nekonečné more. Napravo, na juhovýchode, sa tiahol úzky pás ostrovov zahalených do hustej hmly. Vasilisa si dala predsavzatie, že sa na ne niekedy musí vybrať.

Od prvého dňa v Černovode každé ráno lietala okolo zámku. Spočiatku sa bála, že jej to niekto zakáže, ale zatiaľ sa tak nestalo.

Do určitej vzdialenosti možno bolo lietanie povolené, ale rovnako mohol Norton Ohnev prikázať, aby dcére v tréningu nikto nebránil.

Jediné, čo sa Vasilise nepáčilo, bolo tesné susedstvo s Nortom. Jeho izba sa nachádzala hneď vedľa v Juhovýchodnej veži. Keď raz sedela na okennom parapete zabraná do pozorovania západu slnka, nevšimla si, ako Nort potichu otvoril okno na svojej izbe a hodil do sestry veľký vlašský orech. Trafil ju rovno do čela.

Celý deň ju potom bolela hlava! Odvtedy si dávala väčší pozor. Dokonca aj zavčas rána, skôr než vyletela na pravidelný okruh, pozorne si prezrela okná na veži vpravo. V Severovýchodnej veži našťastie nikto nebýval a Dejlina izba bola ďaleko, až v Južnej veži. V Severnej býval otec a deťom zakázal vstúpiť čo len na schodisko vedúce do veže. Západnej veži sa hovorilo Opustená a naozaj zívala prázdnotou.

Vasilisa si veľmi dobre pamätala Jelenine hrozby, že do nej najmladšiu Ohnevovú zatvorí, preto – bez ohľadu na strach – bojovala s nutkaním aspoň do nej nazrieť, len tak zo zvedavosti. V jej predstavách bola Osamelá veža tmavá a studená, na stenách viseli hrôzostrašné mučiace nástroje ako povrazy, háky a reťaze a pod stropom sa pohojdávali sivé vlákna prastarej pavučiny. Vasilisa by sa stavila, že na dokreslenie atmosféry dokonalej hrôzy na stene visí portrét samotnej Jeleny Mortinovej.

Pri prvej prehliadke zámku otec z nejakého dôvodu práve túto vežu vynechal, navyše vchod na schodisko bol uzavretý časodejníckym mechanizmom.

Čas nenápadne plynul. Vasilisa na celé hodiny mizla v rodinnej knižnici, kde sa snažila získať čo najviac informácií o časodejstve. Zvyčajne tam chodievala cez nulové zrkadlo zo svojej izby, pretože na chodbe ustavične hrozilo nebezpečenstvo, že narazí na Nortu alebo Dejlu.

Vasilisa bola rada, že súrodencov stretáva len pri raňajkách a obede a vždy v prítomnosti služobníctva. Zvyčajne všetci mlčky jedli a občas si vymenili chladné, nenávistné pohľady. Večerať mohol každý vo svojej izbe, čo Vasilisa, samozrejme, pravidelne využívala.

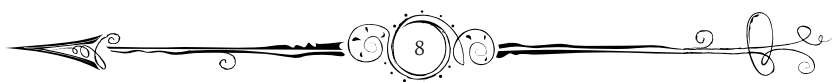
Predposledný augustový deň šla Vasilisa ako obyčajne do jedálne na raňajky. Bez ohľadu na všetko ostatné mala tú miestnosť rada. Uprostred stál oválny stôl so snehobielym obrusom, pozdĺž stien sa tiahol rad nízkych drevených príborníkov plných strieborného riadu. Z nevysokého stropu viseli nad stolom ozdobné bronzové lustre zavesené na dlhých šnúrach. Na stenách s matnými tapetami sa vynímali starodávne obrazy v masívnych rámoch – krajinomaľby s morom a loďami, podobizne okrídlených ľudí – a na protíľahlej stene v kozube za ozdobnou mrežou večne praskal veselý oheň.

Keď sa Vasilisa nudila, vždy si celý interiér pozorne obzerala, neunikol jej ani najmenší detail. Jej pozornosť zvlášť pútali nádherné starodávne presýpacie hodiny na kozube, ktoré mali podobu skaly obklopenej vílami s pestrofarebnými krídlami. Inokedy zase neprítomne hľadela do ohňa, len aby sa nemusela baviť s Nortom a Dejlou.

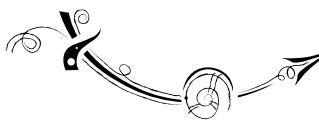
Dnes ráno však bolo zvyčajné ospalé ticho preč. Vasilisa hneď pochopila príčinu toho rozruchu. Za vrchstolom sedel otec, pokojný a trochu unavený. Zrejme si ledva vyzliekol cestovný plášť. Hoci sa Norton Ohnev nakrátko ukázal v dome už niekoľko ráz (vždy jej to hlásili hodiny v Zelenej izbe), Vasilisa sa s ním stretla len v deň svojho príchodu do Černovodu, keď jej ukázal zámok.

„Dobré ráno, Vasilisa,“ ozval sa so zvyčajnou ľahostajnosťou. „Meškáš.“

Už-už mu chcela odpovedať, ale keď jej pohľad padol na osobu sediacu po jeho pravej ruke, stratila reč.

„Ahoj, zlatíčko,“ kyslo pozdravila Jelena Mortinová a uprela na dievčinu prenikavé bledomodré oči. „Čakáme na teba...“ Jej slová boli síce láskavé, ale hlas mala jedovatý.

„Vždy chodí neskoro,“ okamžite zareagoval Nort a Dejla to prikývnutím potvrdila.

„Máš červené oči,“ všimol si otec, keď si Vasilisu pozorne obzrel. „Zrejme od vetra... Lietaš často?“

„Každé ráno sa preháňa nad morom, aj keď je to zakázané!“ Dejla si nedala ujsť príležitosť žalovať. V hlase sa jej ozývala závisť, pretože ona jediná spomedzi Ohnevovcov nemala krídla.

„Mne to nikto nezakázal,“ zavrčala Vasilisa. „Jednoducho chcem trénovať.“

„To je neslýchaná drzosť!“ Jelena urobila zlostnú grimasu a začala nervózne poťukávať prstami po svojom časodejníckom náramku. „Norton, musíš ju dať do nejakej internátnej školy, kde vládne prísna disciplína a za každý priestupok proti poriadku ju vyšľahajú trstenicou. Bola vychovaná ďaleko od civilizácie, nemá v sebe dosť grácie. V mojej škole sa jej budú vysmievať.“

Vasilisa sa Jeleniným smerom ani nepozrela. Už dávno sa rozhodla, že otcovu priateľku bude ignorovať. No nečakala, že sa s ňou stretne tak skoro, a dokonca s ňou bude musieť raňajkovať pri jednom stole. Snažila sa upokojiť chvejúce sa ruky aj nohy, ktoré sa jej triasli skôr od nevráživosti než od strachu, sadla si na svoje zvyčajné miesto oproti kozubu a zahľadela sa na presýpacie hodiny obklopené vílami.

Zavládlo ťaživé ticho.

„Pri lietaní nad morom treba používať ochranné okuliare,“ nečakane prehovoril Ohnev starší a uprene sa zahľadela na dcéru. „Najmä ak sa chceš naučiť lietať rýchlo... Nort, ty máš predsa viacero, daruj jedny sestre.“

Brat očervenel a pomaly prikývol, akoby mu niekto silno zatlačil na zátylok.

„Nezabudni, urob to ešte dnes,“ prísne dodal otec. Chlapec pochopil, že je to rozkaz, a ešte viac klesol na duchu.

„Norton, nemal by si deti podporovať v ich rozmaroch,“ sladkým hlasom zatričkovala Jelena. „Potrebujú disciplínu. Ak lietať nie povolíš len tak, zacítia slobodu a zanedlho ti budú vo všetkom odvrávať. Ešte si na moje slová spomenieš. A navyše dovoliť svojej... najmladšej,“ vrhla prudký pohľad na Vasilisu, „lietať, kde si zmyslí... a bez dozoru... Čo ak sa zabije?“ Posledné slová vyslovila dvojzmyselne, s istou dávkou skrytej nádeje.

„Podľa mňa existujú oveľa spoľahlivejšie spôsoby, ako sa zabiť, nemám pravdu?“ nezdržala sa Vasilisa. „Napríklad dostať sa do časovej slučky s nejakou šíalenou ženou.“

Tvár pani Mortinovej sa skrivila. Hodinárka potrebovala niekoľko sekúnd, aby sa ovládla, ale čoskoro bol jej výraz opäť pokojný. Dokonca sa zhovievavo usmiala: čo si to tie deti nenavymýšľajú...

„Zaujímalo by ma,“ nekompromisne pokračovala Vasilisa, „či sa efer ohnivého kríža nejakou trestá. Určite áno, je to predsa zločin!“

To už Jelena nevydržala.

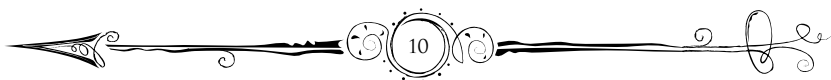
„Ty jedna fejra!“ sykla a nadvihla sa v stoličke, ale v tej chvíli ju niekto prerušil. Ohnev starší zvučne zacinkal čajovou lyžičkou o stopku svojho strieborného pohára.

„Vasilisa, budeš potrestaná za nezdvorilosť,“ povedal, akoby sa nič nestalo. „A teraz by sme sa s vašim dovolením mohli začať venovať raňajkám.“

Na stole sa objavila veľká strieborná misa s plnenými palacinkami od výmyslu sveta a hneď vedľa poháre so šľahačkou, s marmeládou a kadejakými omáčkami.

Po dlhom rannom výlete Vasilise poriadne vyhladlo, preto sa bez ohľadu na hnev vyvolaný nie práve spravodlivým trestom vrhla hneď na tri palacinky naraz, za čo si vyslúžila Jelenin nepriateľský pohľad.

„Nemá nijakú výchovu,“ znechutene zahundrala.

Odrazu sa dvere do jedálne rozleteli a vpustili ďalšieho hosťa. Mark bol vyparádený v slušivom, ale pre časodeja bežnom oblečení. Dlhá košeľová tunika so stojáčikom a širokými manžetami mu splývala na nohavice.

„Prepáčte mi to meškanie,“ ozval sa a poklonil sa pánovi domu. „Zdržala ma istá neodkladná záležitosť, ktorá vyžadovala moju osobnú účasť.“

Po tomto vzletnom ospravedlnení pristúpil k Jelene a galantne jej pobožkal ruku. Vasilisa si odkašľala, aby zamaskovala smiech, ktorý nemohla potlačiť. Oddanosť zlatého kľučiaru mocnej hodinárke sa nedala prehliadnuť.

Norton Ohnev sa kútikom úst pousmial, očividne sa na tom tiež pobavil.

„Práve sme začali, môj milý.“ Pani Mortinová obdarovala chlapca svojím najpríjemnejším úsmevom.

„Sadni si na voľné miesto, Mark,“ nedbalo mu kývol Ohnev starší.

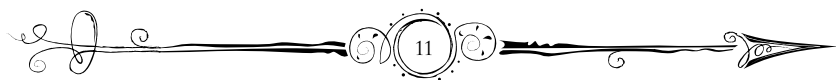
Mark sa pozdravil s Nortom, úctivo sa poklonil Deje, za čo si vyslúžil ľahký rumenec na jej lícach, a sadol si na stoličku vedľa Vasilisy.

„Nazdar, ryšaňa,“ pozdravil ju potichu a takmer nečujne dodal: „Vyzeráš akosi veselo na človeka, ktorý má na svedomí smrť svojich dvoch priateľov.“

„Diana len zaspala,“ precedila Vasilisa cez zuby. „A Feš je v poriadku...“

Mark neodpovedal, ale z jeho zlomyseľného úsmevu pochopila, že Feš Dragocij zrejme vôbec nie je v poriadku. Až sa jej od strachu rozbúchalo srdce.

Pri stole sa zatiaľ preberal nadchádzajúci sviatok: nasledujúci večer, v posledný letný deň, sa v Černovode zídu hodinári z celej Eflary. Hostia budú oslavovať všetkých kľučiarov a záchranu sveta. Ohnev starší sa navyše chystal zvolať poradu, na ktorej sa

za zatvorenými dverami má rokovať o „vyhrotenej politickej situácii“. Viac sa o tom nezmienil, aj keď Vasilisu by hrozne zaujímalo, čo tým myslí.

Jelena oznámila, že si vezme na starosť organizáciu celej slávnosti: privítanie významných hostí, výzdobu všetkých miestností a, samozrejme, slávnostné menu. Vasilisa to počúvala na pol ucha a premýšľala, ako by sa z tej hlúpej oslavy vykrútila, tým skôr, že jej bude kraľovať neznesiteľná pani Mortinová. Čo keby sa tvárila, že je chorá? Alebo sa pobila s Nortom tak, že ju za to potrestajú? Táto myšlienka sa jej obzvlášť zapáčila.

„Všetci kľučiarci sa musia zúčastniť,“ dôrazne oznámila Jelena a uprene sa zahľadela na Vasilisu, akoby uhádla, na čo myslí. „Samozrejme, okrem našej chudinky začasovanej Frezerovej. Víly skoro skolabovali...“ Hodinárka sa zákerne usmiala.

„Vie sa už, kto Dianu napadol?“ nahlas sa spýtala Vasilisa a s nádejou sa pozrela na otca. Od rozrušenia sa dokonca trochu nadvihla. Mark s Nortom okamžite natiahli uši a Dejla so záujmom prižmúrila oči.

„Vie,“ odvetil Ohnev starší do absolútneho ticha. „Skupina špeciálne vyškolených hodinárov šla do minulosti tej výnimočnej udalosti, aby zistila a zaznamenala, čo sa stalo. V takýchto veciach treba postupovať veľmi opatrne, aby sa nenarušil chod dejín. Zistili sme všetko, čo sme chceli vedieť.“

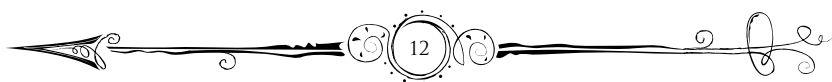
„A kto to teda bol?“ ďalej naliehala Vasilisa.

Výraz Ohneva staršieho sprísnel.

„To je tajná informácia. A nie je určená pre utáranú pubertiačku.“

„Som si istá, že to bola Rezniková!“ okamžite sa rozčúlila Vasilisa. „A vy ju... kryjete! Alebo to bol on!“ ukázala prstom na Marka. „Pokojne mohol na Dianu zaútočiť!“

„Alebo napríklad ty!“ zašklabí sa Mark a zatváril sa prekva-pene. „Možno to teba... ehm... kryjú!“

„To ty si sa ku mne predral ako prvý a zobral mi šarlátový kvet!“

„Prestaňte sa hádať!“ príkro ich okríkol Ohnev starší. „Zakazujem vám o tom hovoriť. Aj tak ste už počuli až-až... Bude lepšie, ak sa vrátíme k plánovaniu slávnosti.“

„Nebolo by od veci pozrieť sa na zoznam hostí,“ okamžite zareagovala Jelena. „Priletí niekoľko ľudí z Radosveta. Astarius sa nezúčastní, opäť sa zavrel vo svojej Hviezdnej veži. Vraj náš veľký časodej opäť blúdi v budúcnosti...“ Na znamenie nesúhlasu povyťahla jedno obočie. „Až sa čudujem, že nikdy nevynechá hodinu so svojimi študentmi.“

„Možno sa jeho čas už nachýlil.“ Ohnevovi staršiemu sa tajomne zablyso v očiach. „Ale to teraz nechajme bokom.“

Vasilisa si všimla, že pri tých slovách Jelene prebehol po tvári nezvyčajný záchvev vzrušenia, ktorý sa jej však hneď podarilo potlačiť.

„A čo náš druhý veľký časodej?“

„Astragor prisľúbil, že vyšle niekoľkých Dragocijovcov,“ pokračoval Vasilisin otec. „Vzhladom na to, že Diana Frezerová zaspala... nazývajte to tak... železný kľúč prevezme niekto z Časokruhu. Bude to Zachara Dragocijová. Pokiaľ viem, je to veľmi šikovná dievča, neraz cestovala v čase.“

Vasilisa sa zaradovala. Mark hvizdol, očividne nemal Dragocijovcov v láske, a to bez výnimky.

„Kedy prídu?“ rýchlo sa spýtala Jelena Mortinová.

„Dorazia dnes večer okolo siedmej. Zrejme prejdú po časovom moste ako vždy.“

„Taký nepríjemný priechod...“

Vasilisa sa potichučky zasmiala, ale napodiv si to všetci všimli. Jelena zomkla pery.

„Norton... Nepremýšľal si o tom, že by tvoja dcéra mala vstúpiť do rádu výnimočných a zaviazat sa sľubom mlčanlivosti? Je prehnane utáraná.“

Vasilisa chcela povedať, že nikam vstupovať nebude a vôbec nie je utáraná! Radšej si to však rozmyslela, aby to naozaj nevyzeralo, že priveľa rozpráva.

„Kým ste tu všetci, chcem vám niečo oznámiť.“ Norton Ohnev prešiel po všetkých očami. „Bohužiaľ, zanedlho budem musieť odcestovať. Možno na dlhší čas.“

„Kam?!“ vyhrkla Vasilisa.

Pri uchu sa jej ozval Markov sotva počuteľný šepot:

„Nastanú ťažké časy, nemám pravdu, Ohnevová?“

Vasilisa ho nenápadne drgla kolenom, za čo si vyslúžila Markov tichý smiech.

„V čase mojej neprítomnosti vás bude mať pod dohľadom pani Mortinová,“ pokračoval Ohnev starší a ignoroval dcérin výkrik. „Láskavo súhlasila, že si vezme na starosť váš oficiálny nástup do Svetločasov a Temnočasov. A bude na vás dozerať...“

„A zároveň vás pripravovať na cestu do časovej priepasti,“ mierne dodala Jelena. „Už som hovorila s Astariusom o tom, aby na svojich hodinách venoval viac pozornosti časovým priechodom.“

„Áno, presne tak,“ pritakal Ohnev starší. „Všetci chceme nájsť Eflarusov zámok čo najskôr. A ja sa možno stihnem vrátiť do Sviatku listopadu.“

Jelena prikývla a ladne zdvihla ruku, aby všetkých utíšila.

„V básni o kľúčoch sa hovorí, že cestu k Rozoklanému zámku nájde krištáľový kľúč,“ zašvitorila. „Budeme dúfať, že Mariška nesklame naše nádeje a do legendárneho časodejníckeho zámku sa nám podarí vrátiť čas... Azda dokážeme Eflarusov zámok obnoviť a vzkriesime v ňom život.“

„Dúfam, že áno...“

Vasilisa nepočúvala. Od rozčúlenia jej horeli líca a bola červená až po koreničky vlasov.

Otec jej sľúbil, že ju ochráni! A pritom odchádza nevedno

kam a ktovie, na ako dlho... A navyše ju necháva napospas jej najhoršiemu nepriateľovi – Jelene!

„Takže my naozaj budeme cestovať do časovej priepasti?“ spýtal sa Nort. Po tvári mu preletel bojzlivý výraz. „Nie je to príliš nebezpečné?“

„Teraz, keď našim planétam nič nehrozí, niet sa čoho obávať,“ uistil ho otec. „Navyše, ako som povedal, nenecháme vás bez dozoru.“

„Samozrejme, že nenecháme.“

Jelenina tvár stuhla vo zvláštnom zamyslenom výraze. Nedívala sa na Vasilisu, ale dievčina mala dojem, že veľká hodinárka teraz premýšľa len o nej.

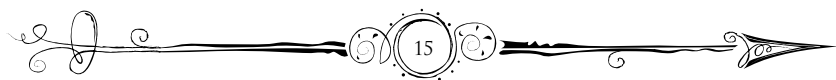
„Ehm, Norton, pýtal si sa, ako ďaleko sme s prípravami na školu... Izby pre tvoje dcéry sú už pripravené. Dejla bude mať samostatnú barokovú izbu so šarlátovými látkami, zlatou štukatúrou, zrkadlami a s gobelínmi na stenách. Veď vieš, je to môj obľúbený štýl. Epoque raného časodejstva, doba mušketerov, parochní, čipkovaných šiat... Počiatky mechanizácie, éra skvelých vedcov a odvážnych cestovateľov.“ Jelena sa usmiala a zasnívala sa. „Rada navštevujem to obdobie... Toľko úžasných vecí vtedy vzniklo!“

„Ja mám radšej viktoriánske obdobie,“ poznamenal Ohnev starší. „Dobu bláznivých vynálezov a veľkolepého cestovania... dobu obrovských mechanizmov, storočie slobodomyselnosti, búrania starých múrov a vzniku nových ideálov. Vtedy žil môj dedo, však vieš, o kom hovorím, a čas sa mu odplatil vďačnosťou, všetci si ho dodnes pamätajú.“

Vasilisu prekvapilo, ako sa otcova tvár zmenila. Jeho zvyčajne studené a ľahostajné oči teraz žiarili vzrušením.

„Ach áno, tvoj dedo bol skutočný velikán.“ Jelena úctivo sklonila hlavu. „Obdaril časodejnícky svet mnohými cennými vynálezmi.“

„Určite o svojom skvelom pradedovi nič nevieš,“ odrazu pošepkal Mark Vasilise. „Bol to skutočne veľký hodinár. Nekonal

síce vždy v súlade so zákonom a často používal zakázané časodejstvo... ale celé spoločenstvo hodinárov dodnes oslavuje jeho činy. A ty o tom vôbec nič nevieš. Preto nie si pravá Ohnevová.“

Vasilisa neodvetila, ale tak silno zapichla vidličku do palacinky s višňovou marmeládou na svojom tanieri, že sa celá náplň rozprskla.

„A ešte si aj nešikovná.“ Mark opovržlivo striasol niekoľko kvapiiek, ktoré sa mu zachytili na rukáve.

„A pre Vasilisu je už izba pripravená?“ V otcovom hlase zaznel zdvorilý záujem.

„Iste,“ roztržito potvrdila Jelena. „Izba tvojej druhej dcéry nebude o nič horšia... Azda len v trochu pokojnejších tónoch. Sám vidíš, že tvoja najmladšia dcéra je už aj tak dosť nervózna.“

Vasilisa si živo predstavila, aké bývanie jej Jelena pripravila. Ktovie prečo si znovu spomenula na Osamelú vežu.

Prudko sa postavila a vyhlásila:

„Nechcem bývať v Rubínovom špici.“

Pri stole zavládlo ticho.

„A kde chceš v tom prípade tráviť noci?“ chladno sa spýtala Jelena. „Hádam nie v Lazore medzi jednoduchými remeselníkmi?!“

„A to by sa dalo?“ zaradovala sa Vasilisa. „Ak je to tak, potom by som...“

Pozrela na otcovu zamračenú tvár a zmlkla.

„Pre veľký čas, ty chceš bývať s remeselníkmi?!“ Jelenu Mortinovú to tak ohromilo, že úplne zabudla na svoje povýšenecké správanie. „V izbách, kde býva viac ľudí spolu? V špине, biede a ustavičnom hluku?“

„Áno, to znie skvelo,“ pritakala Vasilisa a povedala si, že v Jeleniných pokojných tónoch by jej bolo oveľa horšie.

„Veľmi by som chcela bývať v Lazore,“ vyhlásila presvedčivým hlasom a hľadela pritom otcovi priamo do očí.

„Chceš bývať v dome môjho nepriateľa?“ stroho sa informoval. „V dome hodinárskeho majstra Lazareva?“

„Áno,“ vyzývavo odvetila Vasilisa. „Je to tvoj nepriateľ, nie môj.“

Nort s Dejlou urobili grimasy, akoby každý zjedol polovicu citróna.

„Tak dobre,“ znenazdajky súhlasil Norton Ohnev. „Nech je teda po tvojom.“

Jelena si nahlas nervózne vzdychla, očividne neschvaľovala prílišnú zhovievavosť pána domu.

„Dostaneme ťa aj tam, Ohnevová,“ potichu zašepkal dotieravý Mark, keď si Vasilisa znovu sadla. Podľa všetkého si rodinnú výmenu názorov náramne užíval.

„Daj mi pokoj,“ odsekla Vasilisa.

Namiesto odpovede jej Mark z celej sily šliahol na nohu. Ukázalo sa, že podpätko na topánke má poriadne ostrý.

„Podala by si mi palacinku?“ požiadal ju s tým najfalošnejším úsmevom.

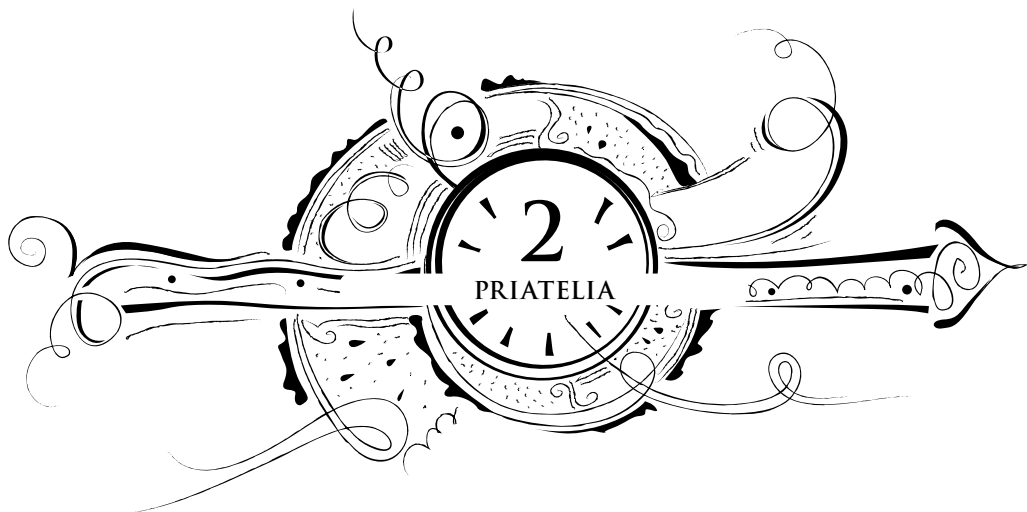
Vasilisa mlčky vzala z misy palacinku, poriadne ju namočila do šľahačky a obratne ju pripleskla Markovi na dokonale vyžehlenú košeľu.

Dejla zhĺkla a rukou si zakryla ústa. Nort od prekvapenia dokonca vstal zo stoličky, otec s úžasom vytiahol obočie a Jelene vykĺzla z ruky vidlička a s cengotom dopadla na podlahu.

Pri stole zavládlo stiesnené ticho. Markova tvár každú sekundu menila farby: v prvej chvíli zbledol, hneď zase očervenel a vzápätí bol opäť biely ako stena. Pohľad upieral na jeden bod a pery sa mu od hnevu nebadane chveli. Bolo zrejmé, že len prítomnosť dospelých mu bráni v tom, aby Vasilisu na mieste nezabil.

„Správaš sa príšerne,“ ozval sa Ohnev starší. „Buď taká dobrá, Vasilisa, a choď do svojej izby.“

Vasilisa sa vrátila do Zelenej izby a najskôr zo všetkého vybrala škatuľu so školskou uniformou, ktorú dostala od otca na narodeniny. Všetky veci z nej začala ukladať na posteľ. Bola strašne nahnevaná, že musela raňajkovať v takej ne-návidenej spoločnosti. A zlostila sa aj na Marka, ktorý ju nakoniec dohnal k tomu, že sa neovládla. Otec odchádza na dlhý čas... A Vasilisu čaká trest! Keď si na to spomenula, zaúpela: je fakt možné, aby sa toľko nepríjemností stihlo stať za jedno jediné ráno?

Školská uniforma pozostávala z troch častí: z bežného odevu na vyučovanie, čo bola biela košeľa, čierne šaty na ramienka a široká tmavomodrá kravata; z bielej kombinézy z pevnej látky s množstvom vreciek a vrecúšok; a z čierneho vlneného pláštá so sponou v podobe čierno-bieleho znaku školy. Vasilisa už vedela, že jej budúca časodejnická škola má svoj heraldický znak: osemramennú veternú ružicu s malým kruhom rozdeleným na dve polovice, ktoré symbolizujú Svetločasy a Temnočasy. Uprostred kruhu sú dve hodinové ručičky – biela ukazuje na čiernu polovicu kruhu a čierna na bielu.

Tento znak v podobe nášivky svietil aj na ľavom rukáve košele.

Vasilisa sa na vyučovanie náramne tešila, a to aj napriek tomu, že riaditeľkou v Škole svetlých časov bola Jelena Mortinová. Chcela čo najskôr dobehnúť priateľov v umení ovládať časodejnícku strelu. Nebude to síce jednoduché, ale urobí, čo bude v jej silách... Dúfala zároveň, že otec nezabudne na svoj sľub a dovoľí jej počas školského roka bývať v Lazore. I keď nevedela, ako na tú správu bude reagovať Nikov otec Konstantin Lazarev. Čo ak dcéru svojho úhlavného nepriateľa nebude chcieť u seba ubytovať?

Vasilisa sa rozhodla, že si musí zalietat' nad morom, aby sa upokojila a usporiadala si myšlienky, ale vtom na oválne dvere do jej izby niekto zaklopal.

„Ďalej!“

„Nazdar!“

Na prahu sa objavila Zachara. Vasilisa vykričkla od radosti a vrhla sa kamarátke okolo krku. Z Fešovej sesternice mala takú radosť, že ju dlho nechcela pustiť z pevného objatia.

„Vidím, že sa ti naozaj cnelo,“ zažartovala Zachara a vyvliekla sa zo zovretia. Vasilisino privítanie ju zjavne dojalo, ale nechcela to na sebe dať znat'.

„Kedy si prišla? Zostaneš tu dlho? Budeš chodiť do Svetločasov?“ Vasilisa v momente zahrnula návštevníčku kopou otázok.

Mimovoľne sa pozrela na hodiny, ale mali ešte podobu slnka.

„Zatiaľ neviem,“ odvetila Zachara. „Prišla som skôr než ostatní, aby som všetkým pripravila izby... oni prídu neskôr.“

Dievčina pristúpila k oknu a otvorila okenné rámy s vitrážami, vyskočila na parapet a neohrozene spustila nohy do priepasti.

„Ty máš krásny výhľad!“ uznanlivo mľaskla jazykom. „Váš záмок je nádherný!“

Vasilisa si bez dlhého rozmýšľania k nej prisadla.

„Aj mne sa Černovod veľmi páči,“ prikývla. „Ešte keby tak moji súrodenci bývali niekde poriadne ďaleko... A nikdy by sem

neprišla Jelena... Počuj, nevieš náhodou, ako prebiehajú prijímačky do časodejníckej školy?“ znovu sa začala vypytovať.

„Jasné, že viem!“ Zachara sa trochu prekvapene pozrela na kamarátku. „Najprv musíme prejsť cez Tajnos a na základe toho získame odznak kruhu, na ktorom sa budeme učiť. Dúfam, že sa dostanem na najvyšší kruh, inak ma Astragor potrestá... Všetci Dragocijovci musia byť najlepši. Uf, zatiaľ na to nebudem myslieť.“ Dievčina mykla hlavou. „Počuj, som strašne hladná. Ako to tu máte s jedlom?“

Zachara sa prehupla cez parapet a jedným skokom bola v izbe. Podišla k stolu a so záujmom nazrela pod poklop na striebornom tanieri.

„Môžem si niečo objednať? Varia u vás dobre?“

Vasilisa prikývla. V otcovom zámku bola vynikajúca kuchyňa, dokonca aj priberčivá Mortinová ju chválila. Ale ju viac zaujímala škola, preto sa znovu opýtala:

„A čo je to ten Tajnos?“

Zachara práve nadvihovala poklop, no hneď ho s cinkotom položila späť na tanier.

„Otec ti nič nepovedal?“ V jej hlase bolo počuť prekvapenie.

„Nie...“ Vasilisa sa cítila trápne. Možno na to Norton Ohnev zabudol alebo to nepovažoval za dôležité... Nort s Dejlu o tej škole určite vedia všetko, hoci predtým aj oni bývali na Ostale. Možno sú na prijímačky dávno pripravení.

„Je to jednoduché. Všetci noví žiaci musia prejsť labyrintom, aby sa dostali do školy,“ začala vysvetľovať Zachara, ale kamarátkine rozpaky jej neušli. „Feš mi vravel, že je to hrozne zaujímavé. Lenže jemu sa to hovorí, keď sa hneď na prvý raz dostal na najvyšší kruh... Myslím, že na ôsmy... No, to je jedno. Nakoniec predstúpiš pred hodiny, ktoré určia úroveň tvojich schopností. Keď malá ručička ukáže na jednotku, dvojku alebo trojku, dostaneš sa na nultý stupeň. Keď ručičky ukážu štyri až osem hodín, tak na prostredný.“

Aby si mohla byť na najvyššom kruhu, musia ukazovať osem hodín a viac... Musím sa dostať na najvyšší kruh, aj keď mám len prvý stupeň... To predsa nie je také zlé, nie? Ak sa mi to nepodarí, Feš sa mi vysmeje a ja ho budem musieť zabiť, pretože by som jeho posmešky nezniesla.“ Zachara sa pri tej predstave usmiala.

Vasilisa sa kamarátky strašne chcela spýtať, či aj Feš príde na slávnosť, ale neodvážila sa.

„Na aký kruh sa asi dostane Nik?“ nahlas sa zamyslela. „Môže sa dostať na najvyšší, keď má tretí stupeň?“

Zachara vyprskla.

„To nemôže! Nie je predsa ani kľučiar. Možno u tvojho brata urobia výnimku.“

„Nort má prvý stupeň.“

„Tak to sa tam určite dostane, s vašimi rodinnými konexiami...“

„Počkaj, veď si vravela, že výsledok závisí od hodín v tom labyrinte – Tajnose.“ Vasilisa nechápavo hľadela na Zacharu. „Dajú sa oklamať?“

„Hodiny Tajnosu nemôžeš oklamať. Sú veľmi staré, ale ešte nikdy sa nepomýlili. Povedal mi to Feš.“ Zachara pri rozhovore s Vasilisou nespúšťala oči z poklopu, očividne čakala na svoju objednávku. „Ale výsledky sa dajú sfaľšovať... Navyše, aj tak budeme musieť ešte skladať ústnu skúšku u riaditeľa... Mimochodom, radšej si prejdí hlavné zákony času.“

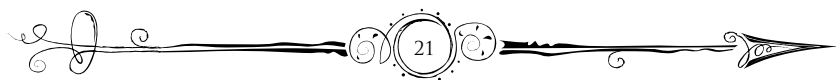
Pod poklopom niečo cinklo.

„Objednala som si zapečené toasty so syrom. Dáš si?“

Vasilisa pokrútila hlavou, pred chvíľou zjedla na raňajky kopy palacínok.

„A čo ak tým labyrintom neprejdem?“ zneistela. „Prijmú ma do školy?“

Na ústnu skúšku u riaditeľky Svetločasov sa radšej zatiaľ snažila nemyslieť.

„Samozrejme! Máš predsa najvyšší stupeň. Ten labyrint je len skúška tvojej duchovnej sily. Výsledky zasvätenia a prijímačky na školu zvyčajne súhlasia. Aj keby si v labyrinte zablúdila, zachráni ťa a len dostaneš číslo nula. V tom prípade by si však musela začínať celkom od začiatku. Len si predstav,“ Zachara vrhla na Vasilisu uštipačný pohľad, „že by sa niekto pokúsil potopiť na skúške niektorého kľučiara. V tvojom srdci sa navyše usadila studená modrá iskra.“

„Prečo studená?“ vydesila sa Vasilisa. „Vôbec ju necítim, teplú ani studenú. Vlastne mám niekedy pocit, že sa mi to všetko len prisnilo.“

Zachara si vložila do úst zvyšok toastu, utrela si ruky do papierovej servítky a sadla si na zelený koberec pri kozube. Chvíľu mlčky prežúvala a zamyslene si premeriavala Vasilisu zdola nahor.

„Nie, nesnívalo sa ti to,“ oznámila nakoniec. „Keď naposledy rozkvitol šarlátový kvet, modrú iskrú získal sám Eflarus. S jej pomocou rozbehol hodiny na Hodinovej veži svojho legendárneho zámku. Všetci dúfajú, že aj tentoraz pomôže do zničeného zámku vrátiť čas... Samozrejme, pokiaľ ho nájdeme.“

Vasilisa sa započúvala, ale ani teraz modrú iskrú vo svojom srdci necítila. Navyše chcela zistiť, či Zachara vedela o Astragorovom pláne získať iskrú len pre seba. No z nejakého dôvodu aj tentoraz mlčala.

„Školský labyrint je možno časová slučka... zóna bezčasia...“ zamyslela sa Zachara. „A my sa z nej budeme musieť sami nejako dostať von. V každom prípade, ak sa človek chce dostať medzi žiakov samotného Astariusa, najprv musí začať chodiť do tej zvláštnej čierno-bielej školy.“

„Astarius určite vyučuje to najzložitejšie časodejstvo,“ predpokladala Vasilisa. A pre seba si pomyslela, že v tom prípade sa bude musieť poriadne snažiť, aby stačila ostatným žiakom.

„Myslím, že teraz bude učiť len kľučiarov. Veď zanedlho bu-

deme musieť nájsť časovú priepasť,“ pokojným hlasom odvetila Zachara. „Už asi vieš, že ja... No, veď sa sama pozri.“

Dievčina čosi vytiahla z vrchného vrecka šiat a podala to kamarátke. Vasilisa neverila svojim očiam. Na Zacharinej dlani ležal známy maličký kľúčik.

„Budem železná kľučiarica namiesto vašej Diany Frezerovej.“

Vasilise sa nepríjemne zovrelo srdce. Jej obavy sa naplnili. Dianu sa v najbližšom čase nechystajú zachrániť... A ktovie, či vôbec niekedy.

„Nechcela som nikomu brať jeho miesto,“ všimla si Zachara jej rozpoloženie. „No nebudem predstierať, že nemám trochu radosť z toho, že to tak dopadlo.“ Vyzývavo pozrela na Vasilisu. „Astragor ma vďaka tomu pustil na Eflaru. Ktovie, kedy by sa mi naskytla taká neuveriteľná šanca!“

„Zachara, ja ťa predsa neobviňujem,“ rýchlo ju ubezpečila Vasilisa. „Len nám je všetkým Diany hrozne ľúto. Nedokážem si predstaviť, aký nešťastný musel byť Nik.“

„Aj Feš bol nešťastný,“ odrazu povedala Zachara. „Pred mesiacom som počula, ako prosil strýka, aby ho pustil na Eflaru. Chcel Diane pomôcť. Veď keď sú človek alebo víla začasovaní, každá hodina je vzácna. A čím dlhšie to trvá, tým je nádej na záchranu z večného spánku menšia.“ Dievčine sa zimomravo zatriasli pleciami, očividne jej táto téma nebola príjemná. „Astragor sa vtedy strašne rozčúlil, vynadal mu, že je zanovitý. Kričal, že by všetky víly na svete mali urobiť hodinárom radosť a skapať. Patria totiž k eferovému svetu... Mnohí vrátane Astragora považujú eferové bytosti za omyl prírody, objavili sa vraj vinou pokrivenia časopriestoru. No podľa mňa to nie je pravda. Čo myslíš?“

Vasilisa prikývla. Takže Diana je omyl prírody? Predstavila si, čo by na to povedala sama víla, a usmiala sa. V tom si však spomenula, ako nelichotivo železnú kľučiaricu privítal Astragor, a srdce sa jej opäť od strachu rozbúchalo.

„A čo Feš? Ako sa má?“

„No,“ zaváhala Zachara, „bol dva dni zatvorený na najspodnejšom podlaží v podzemí. Každý Astragorov žiak tam bol aspoň raz... vieš, je to naozaj nepríjemné miesto.“ Dlhو sa na Vasilisu dívala, akoby premýšľala, či jej má vôbec ešte niečo povedať.

„Bez ohľadu na nedávny trest príde na vašu slávnosť,“ odhodlala sa pokračovať. „Ale radšej sa k nemu s Nikom vôbec nepribližujte.“

„Prečo? To má zakázané sa s nami baviť?“ začudovala sa Vasilisa.

„Samozrejme, že nie.“ Zachara si nervózne hrýzla do pery, akoby sa bála, že sa preriekne. „Možno sa ani neukáže... Feš teraz patrí k pokročilým žiakom a veľa sa učí. Predstav si, že sa dokáže premeniť na trojzubca! Zatiaľ to nikto nevie, tak si to nechaj pre seba. Tým skôr, že chce svoju premenu ešte dotiahnuť do detailov... je to fakt zložité časodejstvo. Obzvlášť, keď sa premieňa na také pochabé stvorenia, ako sú rusalky, tenkorožce alebo trojzubce...“

Vasilisa mala pocit, že Fešova sesternica sa naschvál vyhýba odpovedi. No neodvážila sa nástožiť na podrobnostiach, pretože Zachara na to očividne nemala náladu. Navyše si Vasilisa náhle spomenula, že aj Diana sa vedela premeniť na rusalku... Musela byť naozaj silná hodinárka.

„Keď je teraz tvoj bratranec taký dôležitý, budeme s Nikom čakať, až nám sám milostivo dovolí s ním hovoriť,“ napoly žartom povedala Vasilisa. Usmiala sa, ale na srdci akoby jej pristál jeden trojzubec. Prečo sa s nimi Feš nechce rozprávať?

„Naozaj sa teraz stále tvári veľmi dôležito,“ odbila ju Zachara. „A už dosť o ňom. Radšej mi povedz, ako sa darí nášmu budúce-mu lunovtáčikovi.“

„Vajce mám pod posteľou v tom najvzdialenejšom kúte.“ Vasilisa mimovoľne stíšila hlas. „Uložila som ho do svojej pletenej čiapky, je superteplá.“

„Už sa na škrupine objavili puklinky?“

Vasilisa skleslo zavrtena hlavou.

„Nebuď smutná,“ utešovala ju Zachara, „ešte je dosť času. Keď to bude trvať dlhšie než tri mesiace...“

Ozvalo sa zaklopanie a dievčina zmlkla.

„Môžem vstúpiť?“

Do miestnosti vošiel Nik vo svojej zvyčajnej bielej košeli s výstrihom do vécčka a v jednoduchých čiernych nohaviciach. Teraz mal však obuté topánky, aké nosia hodinári – čierne črievice s dlhými špicami. Za tie dva mesiace, čo ho Vasilisa nevidela, vyrástol, schudol a ešte viac sa opálil. Vlasý mal také vyblednuté od slniečka, že boli skoro snehobiele.

„Nik!!!“

Vasilisa sa konečne prebrala zo šoku a vrhla sa mu okolo krku. Kamarát ju nemotorne objal a potom opatrne stisol ruku Zachare.

„Prišiel si k nám na slávnosť?“ spýtala sa prekvapená Vasilisa. „Aj s otcom?“

„Nie, to nie, ale otec je ešte tu. Čaká v prístave,“ povedal Nik. „Vieš predsa, aký vzťah má k tvojmu otcovi... Povedal, že kým je nažive, nikdy neprekročí prah Černovodu... Ehm, prepáč.“ Chlapec zrozpačitel. „Skrátka, nepríde. Ani mi nechcel dovoliť, aby som sa s tebou stretol, vraj je to nebezpečné.“

„Prečo?“ Zachara prekvapene vytiahla jedno obočie. „Vari Eflarčania neoslavujú víťazstvo spoločne? Vaša planéta je zachránená, nie je to azda dobrý dôvod zmieriť sa?“

Nik sa nezdržal a odrkol si.

„To povedz svojmu učiteľovi Astragorovi,“ dôležite povedal. „Najradšej by rozhádal všetkých Eflarčanov.“

Zachara zdvihla ruky dlaňami napred, akoby sa bránila.

„Hej, počuj, mňa do toho neťahaj! Našťastie nie som medzi pokročilými žiakmi, takže nič neviem.“

Nik sa trochu zamračil.

Vasilisa si bola istá, že si spomenul na Feša a teraz sa začne Zachary naňho vypytovať. Lenže Nik začal hovoriť o niečom celkom inom.

„Vily opäť neprišli na schôdzu Radosveta. Samozrejme, nebudú ani na vašej slávnosti. Biela kráľovná zúri pre to, čo sa stalo Diane. A čierna kráľovná mlčí ako vždy. Všetci hovoria o vojne. To je podľa teba nejaká záchrana sveta?“ trpko uzavrel.

„Nesmieš si to tak brať,“ pohrdavo namietla Zachara. „Keď sa nájde Rozoklaný zámok, uvidíš, že sa zase všetci zídu. Budú si predsa musieť nejako rozdeliť jeho bohatstvo.“

Nik nedôverčivo prikývol a zamyslene sa rozhlíadol po Vasilinej Zelenej izbe.

„Strop je príliš nízky,“ nečakane povedal. „To je dosť zvláštne na takú vysokú vežu... Pod kužeľom musí byť dosť priestranné podkrovie, čo myslíš, Vasilisa?“

„Neviem,“ zarazene pokrčila plecami. „Keď som lietala okolo veže, nikdy som si nevšimla nijaké strešné okno. Sú tam len dlhé rady strešných škridiel. Ani zachytiť sa o nič nedá, jedine o vrchný špic.“

„My máme v Zmijulane obrovské izby,“ hrdó vyhlásila Zachara. „Dokonca aj pre služobníctvo... A Feš teraz býva spolu so staršími v Hlavnej veži... Každý z nich má obrovsky krásne zariadený apartmán so samostatnou kúpeľňou a dokonca so vstupom na strechu.“

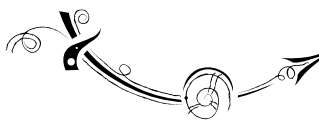
Nik si zhlboka vzdychol.

„Počuj, Zachara,“ spýtal sa ľahostajným tónom, „príde tvoj bratranec na zajtrajšiu slávnosť alebo nie? Má vôbec v pláne ukázať sa na Eflare?“

V dievčininých očiach sa rozhoreli posmešné ohníčky.

„Samozrejme, že príde! Nemusíš sa báť, najlepší priateľ. Je predsa strieborným kľučiarom.“

„Aha, jasné.“ Nik sa zamračil a zvrátil obočie. Odrazu vy-

hřkol: „Prečo sa so mnou ani raz nespojil? Cez inerciálnu navigáciu alebo prostredníctvom časodejníckej pošty... Alebo nesmie?“

„Môže robiť, čo chce,“ uistila ho Zachara. „Už som hovorila Vasilise, že ma požiadal, aby som vám odkázala, že sa k nemu nemáte na slávnosti približovať...“

„Je v poriadku?“ rýchlo sa spýtal Nik. „To má akože zakázané sa s nami baviť? Alebo nás len nechce vystavovať nebezpečenstvu?“

„Nerozprávaj hlúposti!“ nahnevala sa Zachara. „Feš je v absolútnom poriadku. Teraz je spolu s Rokom a Vojtom v kruhu najstarších žiakov. Vojta zatiaľ nepoznáte, ale aj on príde na slávnosť. Skrátka, Feš teraz patrí k najlepším hodinárom v celej rodine, aj keď má len štrnásť rokov... Vlastne skoro pätnásť,“ opravila sa. „Mimochodom, strýko prijal do rádu výnimočných aj toho vášho... Marka. Zlatého kľučiaru. Ako odmenu za to, že mu priniesol kalich šarlátového kvetu.“

„Takže aj Mark má teraz tetovanie?“ zaujímalo Vasilisu.

Zachara s Nikom sa na ňu naraz pozreli.

„Čo o tom vieš?“ ako prvý sa spýtal Nik.

„Nič zvláštne,“ pravdivo odvetila Vasilisa. „Len som si všimla, že Feš má na krku čierne krídlo. Hneď pod líniou vlasov... Nie je to znak rádu výnimočných?“

„Je to znak rádu Dragocijovcov.“ Zachara sa k nim otočila chrbtom, nadvihla si krátke vlasy a odhalila krk. Mala presne také drobné netopierie krídlo ako jej bratranec. „Znamená to, že sme viazaní prísahou vernosti rodine, nič viac.“

„To je príšerné.“ Na Nikovej tvári sa zračila nevôľa. „Označkováť si všetkých svojich príbuzných, hrôza. Ten váš Astragor je pekný cvok.“

„Daj si pozor na jazyk,“ precedila cez zuby Zachara a premerala si chlapca povýšeneckým pohľadom. „Tak ja pôjdem,“ obrátila sa k Vasilise. „Dostali sme izby v Juhozápadnej veži. Ja bývam na najvyššom poschodí – ak budeš chcieť, Vasilisa, zastav sa.“

„Zachara je teda pekne protivná,“ uľavil si Nik, len čo sa za ňou zavreli oválne dvere. „Feš je síce tiež dobré číslo, ale je to fajn priateľ... Alebo aspoň bol.“

Nik stíchol, vyzeral rozladený a Vasilisa radšej rýchlo zmenila tému.

„Tak ty u nás nezostaneš do zajtra?“

„Zbláznila si sa? To by otec nikdy nedovolil, navyše mu nikto ani neponúkol, aby sa ubytoval v Černovode. Nabudúce ťa určite poprosím, aby si mi to tu trochu poukazovala, ale teraz mám málo času, otec na mňa čaká pred bránami. Prileteli sme na tenkorožcoch. Ide o to, že otec zanedlho pôjde za vílami, aby zistil, ako to vyzerá so záchranou Diany... Chcel som ísť s ním, ale cesta je, bohužiaľ, naplánovaná na prvý september a vtedy máme prijímaciu skúšku.“

„Aj ja chcem ísť!“ prudko zareagovala Vasilisa. „Mohla by som skúsiť požiadať o dovolenie? Dianin život je oveľa cennejší než škola...“

„To sa chceš uliati hneď prvý deň? To nejde,“ zavrtil chlapec hlavou. „Presne preto mi otec nedovolil ísť s ním. Navrhol som mu, aby sme šli hneď zajtra, ale nemôže, má v pláne niečo neodkladné. No sľúbil mi, že zistí všetky podrobnosti.“

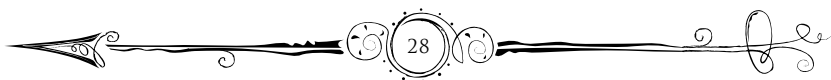
„Určite si s tým poradí lepšie než my,“ uznala Vasilisa.

„Škoda, že nemôžem ísť na vašu slávnosť. Hrozne rád by som videl toho naničhodníka Feša a od srdca sa s ním porozprával.“ Nik pevne zovrel pery.

„Aké je to všetko komplikované!“ zabedákala Vasilisa. „Myslela som si, že teraz, keď Eflare nič nehrozí, všetkým nám bude oveľa lepšie... A aj Dianu odčarujú... Totiž, chcela som povedať odčasuujú.“

Nik sa usmial a chytil ju za ruku.

„Aby som povedal pravdu, chcel som ťa poprosiť, aby si sa porozprávala s Fešom... Možno by kvôli Diane niečo vymyslel...“

Popýtal sa u tých jeho príbuzných...“ Chlapec sa uškrnul. „Dragocijovci poznajú kopy eferov, ktoré dokážu vrátiť hodinára do života. Možno nie celkom podľa zákona, ale... Pochop, strašne sa bojím,“ odrazu prešiel na vzrušený šepot. „Bojím sa, že víly aj hodinári budú takí zaneprázdnení svojou nenávisťou, že na Dianu zabudnú... Čo ich po osude jednej jedinej víly, keď hrozí nová vojna?“ dodal s obavami a stíchol.

„Tak dobre, skúsím to,“ pokúsila sa ho upokojiť Vasilisa, hoci sama o úspechu tohto plánu dosť pochybovala.

Nikovi sa podozrivo leskli oči. Zrejme preto mal tak napo-náhlo.

„Musím ísť, aj tak už na mňa otec dosť dlho čaká. Nezapadni na nášho superFeša!“

„Jasné... Odprevadím ťa!“ navrhla Vasilisa, ale Nik ju zarazil:

„V nijakom prípade. Otec ťa prosí, aby si nevychádzala von. Čím menej ľudí bude vedieť, že sme spolu hovorili, tým lepšie.“

Keď sa rozlúčil a odišiel, Vasilisa si spomenula, že sa ho za-budla spýtať, ako bývajú deti hodinárskych majstrov v Lazore počas školského roka. No keď o tom tak premýšľala, rozhodla sa, že keď sa naskytne príležitosť, sama sa na to spýta rovno Lazare-va staršieho.

Norton Ohnev nezabudol, že sľúbil Vasilisu potrestať za nezdvorilosť a neslušné správanie pri raňajkách. Ešte bola v dobrej nálade zo stretnutia s priateľmi, keď sám za ňou prišiel do jej izby.

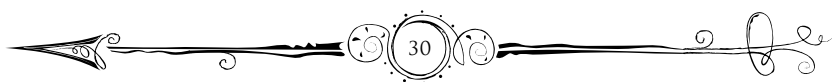
Nehľadiac na to, že sa po všetkých udalostiach trochu zblížili, Vasilisa v otcovej prítomnosti stále pociťovala nesmelosť a dokonca strach. Uvedomovala si, že mu nemôže bezvýhradne veriť ani si byť istá jeho priazňou a tým, aké plány s ňou má.

Ohnev starší najprv luskol prstami, čím uhasil oheň v kozube, akoby ho sfúkol vietor. Nedbalým mávnutím ruky zavrel vitrážové okná a ďalším lusknutím zhasil všetky sviečky v lampách okrem jednej. V izbe zavládlo prítmie.

„Nesmieš odvrávať starším,“ odmerane ju pokarhal. „Nesmieš ísť hlavou proti múru. Musíš byť dôvtipná a konečne sa naučiť byť opatrná. V hre, ktorú si začala hrať, môže mať aj tá najmenšia chyba fatálne následky. Prečo dráždiš Jelenu? Veď tým najviac trpíš ty sama.“

„Ona začala,“ pokúsila sa namietnuť Vasilisa, ale otec ju jedným pohybom ruky umlčal.

„Čo práve robíš? Zase odvrávaš. Preto ťa teraz odvediem do zámockého podzemia a dám ti jednu dôležitú lekciiu.“

Z otcovho hlasu Vasilisa usúdila, že ju čaká niečo nepríjemné. V absolútnom tichu prešli okružnou chodbou na najvyššom poschodí a po hlavnom schodisku zišli až celkom dolu. Všade na stenách viseli umelecké vitráže – pestrofarebné abstrakcie z geometrických tvarov. Vasilisa chvíľami spomalila, aby si ich lepšie prezrela. Keď sa človek dlho díval na taký obraz, čriepky mozaiky vytvárali pozoruhodné kombinácie. Vyzerali ako tvár, ale vzápätí sa zdalo, že je to skôr súčasť nejakého hodinárskeho mechanizmu...

Pri vysokých kovaných dverách vedúcich do veľkej sály, kde stáli tri tróny, Ohnev starší zastal. Otočil sa chrbtom k dverám a zdvihol ruku, ako keby dával nejaký povel. Vasilisa sledovala jeho počínanie. Otec ukázal na obraz Černovodu so všetkými ôsmimi vežami vrátane strieborno-čierneho ciferníka na hlavnej Hodinovej veži. Po obraze prešla sotva viditeľná vlna a ozvalo sa tiché klapnutie. Za okamih sa celé plátno pokrylo drobnými čriepkami a pravouhlý otvor na ňom otvoril priechod do absolútnej tmy. Vasilisa si spomenula, že podobný trik urobila Jelena s iným obrazom, keď prvý raz priviedla Vasilisu do Černovodu.

„Pre mňa a mojich dôverných priateľov neexistujú v tomto zámku nijaké prekážky,“ vysvetlil jej, ktovie prečo, Ohnev starší. „Môžeme búrať steny a zase ich stavať, pretože vieme riadiť čas.“

„Keď človek chce prejsť nejakou stenou, zrejme musí vedieť, kedy tam ešte nebola, a na chvíľu vrátiť čas presne do tohto momentu,“ nahlas premýšľala Vasilisa.

„Presne tak,“ povedal otec a ani sa na ňu nepozrel. „To platí pre budovy, ktoré postavili ľudia z drevených trámov, tehál alebo kameňa. No ako som ti už spomínal, Černovod je vytesaný z korálového útesu, ktorý vytvorila sama príroda, takže v minulosti sa tu namiesto týchto múrov týčil z morského dna úzky skalný mys... Ak chceš, aby zmizli naše zámocké múry, musíš hľadať potrebný čas v budúcnosti, keď už po tejto stavbe nebude ani

pamiatky. Presne ako po nás všetkých, mimochodom.“ Kútiky úst sa mu mierne zdvihli.

Vasilisa úkosom pozrela na otca. Zaujímalo ju, čo tým Ohnev starší vlastne myslí. Buď bol tak ďaleko v budúcnosti, keď už po zámku naozaj nemohlo byť ani pamiatky, alebo pozná presný dátum jeho zrútenia. Aký mocný časodej je otec? Môže slobodne cestovať v budúcnosti, a teda ju tak dobre poznať?

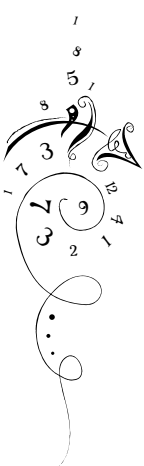
Norton Ohnev medzitým vstúpil do tunela, v ktorom sa okamžite rozsvietili nezvyčajné lampy. Matné biele guľaté lampičky ožiarili celý priestor ako jagavé hviezdy nočnú oblohu. Od kamenných múrov sa odrážala červenkastá tľmená žiara, ktorá sa miešala s belavým sfarbením lúčov a vrhala na celý priestor akési zvláštne iluzórne svetlo. Vasilisa mala na okamih dojem, akoby bola v jednom z tých prchavých ranných snov, keď je také ťažké odlíšiť prelud od skutočnosti.

Otec pridol do kroku a Vasilisa sa snažila držať s ním krok, takže v jednej z niekoľkých zákrut neodhadla vzdialenosť, a keď nečakane zastal, pristála mu na chrbte.

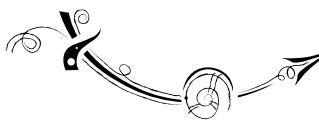
„Opatrne,“ upozornil ju. „Teraz vstúpime do obrovskej sály, cez ktorú vedie dosť vratké schodisko. Jeden chybný krok vedľa, spadneš a navždy zmizneš v čiernej vode. A čo ak sa práve nenájde nejaký hlúpy a ľahkovážny chlapec, ktorý dokáže spomaliť čas... Mimochodom, vtedy ste mali obrovské šťastie a veľký čas bol na vašej strane.“

Vasilisa pochopila, že naráža na Feša, ktorý jej pomohol utiecť zo zámku tajným východom pod vodou. No v skutočnosti ich vtedy všetkých zachránila Diana, ktorá sa premenila na rusalku a poradila im, aby plávali za modrým svetlom. Ach, Diana, Diana...

Vasilisa sa pozrela otcovi cez plece a zmeravela. Pred nimi sa rozprestieralo dlhé úzke schodisko, ktoré viedlo niekam do hĺbk. Jeho stupienky i zábradlie žiarili tajomným jasnozeleným

svetlom, akoby boli omotané tenkými neónovými šnúrami. Úzky pásik svetla zo všetkých strán obklopovala čiernočierna tma a nebolo jasné, kde je koniec a kde začiatok, akoby sa schodisko ťahalo naprieč otvoreným vesmírom.

Ohnev starší urobil niekoľko krokov, otočil sa k dcére a ponúkol jej ruku. V tom zvláštnom osvetlení jeho tvár vyzerala ako nereálna desivá maska. Vasilisa nechcela pred otcom vyzeráť ako zbabelec, pevne sa ho chytila a neohrozene stúpila na prvý schod.

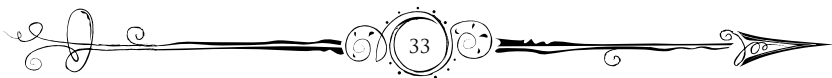
„Je to vzácny prírodný koral nezvyčajne sýtej farby,“ ozval sa Ohnev starší a opatrne našľapoval. „Veľmi vzácny druh... Doviezli ho sem z veľkej diaľky špeciálne na výzdobu niektorých architektonických prvkov. Vďaka červenému vzoru koralu schodisko dobre vidieť aj potme, a ak má hodinár hlavu na správnom mieste, nezablúdi, ale dokáže sa po ňom vrátiť naspäť do zámku. Tento materiál navyše dobre zachováva čas, takže voda sa nedostane cez schodisko. Vidíš, akoby sme sa nachádzali vo vzduchovej trubici.“

Vasilisa uhla pohľadom, pretože vôbec nechápala, o čom otec hovorí. V tej chvíli zatajila dych; okolo nich sa mierne vlnila temná, mazľavá kalná voda bez jediného záblesku svetla – taká, aká môže byť len vo veľkej hĺbke. Keď sa poriadne rozhliadla, všimla si hranicu medzi vodou a vzdušným priestorom schodiska a dostala skutočný strach.

„Opatrne, Vasilisa,“ zádumčivo zopakoval otec. „Čierna voda dokáže byť zradná... Stúpiš vedľa, dostaneš sa do jej časového poľa a tlak ťa rozmliaždi na placku.“

Norton Ohnev po takom strašnom varovaní pomaly pokračoval vpred, ako keby sa prechádzal po parku. Vasilisu stálo obrovské úsilie, aby sa nedala na útek. Po kratučkom zaváhaní vyrazila za otcom, pretože jej bolo jasné, že sama sa odtiaľ ťažko dostane.

Stupienky pod nohami boli pružné a schodisko sa zdalo neko-nečné.

„Kam vlastne ideme?“ nedočkavo sa spýtala Vasilisa.

„Uvidíš.“

Odrazu ju silno zatiahol za ruku do tmavého výklenku. V tej chvíli sa za nimi spustila ťažká čierna opona, ktorá im odrezala cestu späť.

Nad hlavami sa im rozohorel jasný mihotavý plameň v guľatej lampe a Vasilisa musela zažmurkať, aby si zvykla na svetlo.

„Sme vo výťahu,“ vysvetlil jej otec.

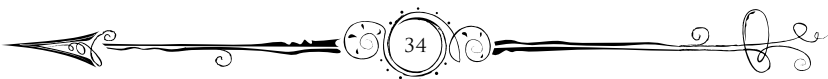
A naozaj, kabína začala pomaly klesať. Vasilisa otca potajomky pozorovala, ale jeho tvár bola stále chladná. Zaujímalo by ju, či sa do toho podzemia dá dostať aj cez nejaké zrkadlo v dome. No prečo by ju potom viedol takou zdĺhavou cestou?

Čierna opona sa pomaly vytiahla a vpustila ich do veľkej sály osvietenej tajomným modrým svetlom.

„Vitaj v Sieni žaliacich kameňov,“ oznámil Ohnev starší. „Na najtajnejšom mieste nášho zámku. Dokážem si predstaviť, akú radosť by mal tvoj dobrý známy Konstantin Lazarev, keby zistil, že tu zhromažďujem všetkých svojich *spáčov*.“

Vasilisa sa s úžasom pozrela na otca: o čom to hovorí?

Pred nimi sa tiahli dva rady kamenných sôch okridlených ľudí, ktoré vytvárali dlhú galériu. Boli medzi nimi muži v pyšných majestátnych pózach, niektorí so strelou v ruke pripravení na útok. Iní mali zopäté ruky v prosebnom či zúfalom geste. Boli tu ženy v honosných rozviatych šatách obratne vytesaných do tých najjemnejších záhybov a detailov čipiek. Vasilisa si s údivom prezerala všetky tie krásne tváre s jemnými pravidelnými črtami, ktoré všetky bez rozdielu vyzerali tak oduševnene... Odrazu jej vnímavý pohľad upútali kamenné sochy detí, chlapcov a dievčat vo zvláštnych úboroch. Niektoré boli ešte celkom maličké. Vasilisu zvlášť zaujal chlapec s dlhými kučeravými vlasmi. Vyzeral tak na desať rokov, ruky mal prekrížené cez prsia, akoby o niečom premýšľal, keď skamenel.

V mátožnom červenom svetle koralových stien mali biele sochy ružovkastý nádych, čo ešte umocňovalo aj tak hrôzostrašný dojem. Vasilisu však najviac zo všetkého ohromilo to, že tváre tých ľudí vôbec nevyzerali ako z kameňa. Naopak, zdalo sa, že všetci spáči len na krátku chvíľu znehybneli.

„Kto sú tí ľudia?“ sotva počuteľne zašepkala.

„Hodinári. Tí, ktorí stáli v ceste rádu výnimočných.“

„Sú... mŕtvi?“

„Dávno.“

Vasilise prebehol mráz po chrbte. Tí ľudia vyzerali, že sú nažive, len spia. Ako omámená šla ďalej a snažila sa nevynechať ani jednu sochu v tejto príšernej miestnosti.

Mimovoľne sa zastavila pri soche muža a ženy... Držali sa pevne za ruky. Muž mal dlhé vlnité vlasy, priamy, ale neprítomný pohľad a trpký úsmev, ktorý mu vyformoval jamky na lícach. Akoby sa zmieril s tým, čo sa stalo, a prestal sa brániť. Žena bola veľmi krásna. Mala veľké smutné oči, jemné črty tváre, ostré líčne kosti a pery pootvorené v úsmeve. Dlhé husté vlasy jej v ladných lokniach padali na plecيا. Dívava sa do diaľky, akoby si nič okolo seba nevšímala. Za jej chrbtom sa rozprestierali široké ostré krídla s výrazným lemovaním.

„Prečo sa držia za ruky?“

Norton Ohnev bol už o pár krokov vpredu, ale Vasilisina otázka ho primäla vrátiť sa. Prešiel po páre prenikavým ostražitým pohľadom, potom sa obrátil k dcére a pozrel jej priamo do očí, akoby sa pokúšal uhádnuť, na čo myslí.

Uplynula dlhá minúta, kým odpovedal.

„Zomreli spolu.“

„Kto to je?“ Vasilise sa zachvel hlas. Naplnila ju hlboká ľútosť nad tými dvoma neznámymi ľuďmi.

„Šetri súcitom,“ poradil jej Ohnev starší, lebo uhádol, na čo myslí. „Nevieš, čo spáchali a prečo boli za to tak kruto potrestaní.“

„A ten kučeravý chlapec?“ spomenula si Vasilisa. „Aj ten sa niečím previnil? Veď bol ešte taký malý..“

„Nemôžem vedieť o každom v tejto sále.“

„A veľa z nich si ty...“ Vasilisu od rozrušenia zradil hlas aj odhodlanie, a tak zmlkla.

Otec ju opäť pochopil.

„Nepokúšaj sa ma na to pýtať,“ odmerane vyslovil. „Aj tak by si nedostala priamu odpoveď.“

„A prečo sú všetci v tejto miestnosti?“ vyhrkla Vasilisa. „Načo?“

S obavami sa pozrela na sochy.

„Nerozumieš tomu.“ Otec zamračene prižmúril oči. „Áno, sú to hodinári, ktorí navždy skameneli, ale každá táto socha je len kópia, obraz človeka, jedného okamihu v jeho osude. Zčasovanie je strašný čin... Zničí ľudský osud a zanechá len jeden nepatrný okamih, obraz, výjav. Zvláštnou súhrou času je to zvyčajne ten najoduševnenejší moment v živote. Určite si si všimla, že všetci ľudia v tejto miestnosti sú svojím spôsobom krásni. Vidíš ich vystreté chrbty, hrdo vztýčené brady, odvážne a neskrotné pohľady, ušľachtilé gestá... Dokonca aj ten najpodlejší človek je schopný aspoň raz v živote vykonať niečo šľachetné. Preto keď niekto niekoho zčasuje, vytrhne mu zo srdca ten najlepší a najvznešenejší okamih v jeho živote... Táto sála slúži ako pripomienka toho, že osud kohokoľvek z nás sa môže kedykoľvek uzavrieť, ako sa to stalo týmto nešťastníkom, preto sa treba mať vždy na pozore... Často sem chodím.“

„Takže všetci títo ľudia sú zčasovaní?“

„Svojím spôsobom áno...“ Otec úkosom pozrel na Vasilisu. „Pozeráš sa na ľudí, pred ktorými niekto nakreslil ohnivý kríž. Ich osudy sú navždy vymazané z plátna času. Všetko, čo ich drží v našom svete, sú spomienky ich blízkych, ale aj tie čoskoro vyblednú a spojenie s minulosťou postupne zoslabne, až sa celkom vytratí.“

„Tak preto sa miestnosť tak volá? Sieň žialiacich kameňov...“ Vasilisa sa zachvela. Odrazu sa jej zdalo, že namiesto kamenných sôch vidí dlhé rady náhrobkov.

„Mnohí z tých, čo tu vidíš, odsúdila Jelenina ruka,“ odrazu pokračoval otec. „Je totiž majster na tieto efery... Preto som ťa na toto tajné miesto priviedol. Vasilisa, musíš si konečne uvedomiť, že Jelena Mortinová je nebezpečný protivník. Nesmieš s ňou bojovať, odvrávať jej ani ju dráždiť. A teraz bež a dobre si ich poprezeraj.“

Vasilisa si nedovolila neposlúchnuť a urobila maličký krok, potom ešte jeden a ešte... Kráčala popri mlčanlivých sochách, prezerala si meravé tváre ľudí, ktorým bol odopretý ich čas a osud. Otec jej šiel v päťách a otvorene pozoroval jej reakcie. Vasilisa sa snažila nevšímať si to, a tak si začala prezeráť kamenné krídla spáčov. Aj keď v ponurom červenom svetle všetky vyzerali rovnako, líšili sa tvarom a vzorom lemovania, škrvnami, žilkovaním a štruktúrou. Všetky vyzerali, že sú ľahučké, krehké až priehľadné, akoby boli vytesané z najtenšieho papiera. Vasilisa si všimla, že veľa sôch má po šesť krídel.

„Je tu veľa víl,“ poznamenala a otočila sa k otcovi.

„To máš pravdu,“ potvrdil. „Počas poslednej vojny hodinárov, víl a fúrií rád nezaháľal.“

„To znamená, že aj Diana...“ Vasilisa neovládla svoje rozrušenie a hlas sa jej zachvel.

„Áno, železná kľučiarica tiež skamenela,“ ľahostajným tónom ju uistil otec. „Presnejšie povedané, čoskoro sa na kameň premení. Usnula naveky, preto je v podstate nemožné zachrániť ju. S každou hodinou nádej na jej záchranu slabne, pretože jej duch sa stále vzdáľuje od jej časového koridoru.“

„Nejaká možnosť predsa musí existovať!“ zúfalo vykričla Vasilisa. „Vily určite vedia, ako ju zachrániť. Alebo nie?“

„Niet pochyb o tom, že osudom Diany Frezerovej sú najväčšími znepokojené obyvateľky Bieleho zámku v Čarodole,“ odvetil

Norton Ohnev. „Nech sa ju pokúsia zachrániť samy. Hoci to pôjde dosť ťažko bez jej časodejníckej strely, ktorú má teraz u seba... pani Mortinová.“

Vasilisu otcova informácia šokovala.

„Prečo ona?! Ako sa to stalo? Prikáž jej, aby ju vílam okamžite vrátila, teba predsa poslúchne!“

Otec prevrátil oči, akoby ľutoval, že musí strácať čas diskusiou s takým nechápavým deckom.

„Časodejnícka strela začasovanej víly je zárukou nášho spoločného sveta, Vasilisa,“ trpezlivo začal vysvetľovať. „Keď im strelu vrátime, víly sa nám pomstia. Vypukne vojna, ktorá bude trvať ktovieako dlho, a nám sa nepodarí vypátrať, kde sa nachádza Rozoklaný zámok. A najmä, aj s časodejníckou strelou by bolo veľmi ťažké vrátiť Dianu Frezerovú do života. Inými slovami, s prihliadnutím na všetky okolnosti je vždy lepšie zvoliť z dvoch ziel to menšie.“

„Tak preto víly neprídu na slávnosť,“ nevlúdne vyhlásila Vasilisa.

„Áno... No aj tak sa s nimi budeme musieť zmieriť.“ Norton Ohnev prešiel zamysleným pohľadom po radoch mlčanlivých sôch. „Skôr či neskôr.“

„A čo bude s Dianou?“ znova sa skľúčene spýtala Vasilisa. „Zatiaľ čo vy si riešite svoje záležitosti, ona stále... spí.“

Otec chvíľu mlčal.

„Vrátime život jednej víle a pritom zomrú tisícky iných,“ povedal nakoniec. „Ty by si s tým súhlasila, Vasilisa? Čo myslíš? Nie je lepšie obetovať jeden život, ale zabrániť novej bitke? Nemáš predstavu, čo je to vojna, preto nemáš právo súdiť tých, čo vojnu zažili.“

Vasilisa sklesnuto mlčala. Otcove argumenty boli nepriestrelné a nemala mu čím oponovať. No nemienila sa vzdať. Stále zostávala nádej, že otec ju čoskoro pustí s Lazarevom za vílami a v Čarodole sa dozvedia pravdu... Možno majú víly dávno

vymyslené, ako Dianu zachrániť. Škoda, že nemôže požiadať otca o dovolenie odcestovať už teraz. Nechcela ho rozhnevať ešte väčšmi.

„Rozumiem,“ potichu povedala.

Otec spokojne prikývol.

„Zostaneš v tejto miestnosti presne hodinu. Dobre si premysli, prečo som ťa priviedol práve sem... Len čo uplynie doba tvojho trestu, otvorí sa zrkadlová chodba vedúca priamo na najvyššie poschodie veže. A nezabudni si dnes u Norty vyzdvihnúť okuliare, pretože zajtra pred slávnosťou na to nebude čas.“

Norton Ohnev sa na dcéru naposledy chladno pozrel a zmizol v striebornom opare premiestnenia.

Keď odišiel, v sále zavládlo ticho. Nebolo počuť jediný zvuk, len absolútne, hlboké, mŕtvolné ticho. Vasilisa si odrazu uvedomila, že je tu veľmi chladno. Zachvela sa, objala si plecيا a vydala sa priechodom medzi sochami.

Aj tak je to desivé miesto... A predstava, že sa práve nachádza hlboko v podzemí zámku, jej náladu vôbec nezlepšila.

Keď prechádzala okolo kučeravého chlapca, nezdržala sa a pozrela naňho. Vtom sa strhla. Na okamih sa jej zdalo, že chlapec sa na ňu pozerá, také mal živé oči. Pozorné, skúmavé, dokonca hlbavé. Vasilisa premohla strach a opatrne sa dotkla prelamaného lemu jeho pravého krídla, ale hneď ruku odtiahla, lebo kameň bol neskutočne ľadový.

Zo sochy odrazu vystúpil desivý modrý tieň.

Vasilisa tíško vykričkla od strachu, ale hneď si rukami zakryla ústa.

„Ahoj,“ pozdravil ju chlapcov tichý hlas. „Volám sa Šajm.“

Keď si ho poriadne obzrela, v modrej siluete prízraku spoznala obrysy sochy kučeravého chlapca.

„Máš v sebe veľa časodejníckej sily,“ pomaly povedal. „Vidím v tvojom srdci modrú iskru... Pozri, zlietajú sa k tebe všetci

zblúdenci v čase, ktorí sa nachádzajú v tejto sieni. A nie je ich tu veru málo...“

„A čo sú zač tí zblúdenci?“ spýtala sa Vasilisa so zatajeným dychom a podvedome sa rozhliadla. „Sú nebezpeční?“

Chlapec smutne pokrútil hlavou.

„Nie, nie sme nebezpeční. Nemusíš sa báť tých, čo navždy stratili svoj osud, prišli o svoje spojenie s časom a zablúdili vo večnosti. Veď čo je večnosť? Je to len obraz, tenká pretrhnutá niť, vytrhnutá z pavučiny času.“

„Takže ty si obraz? A nie príznak? Alebo je to to isté?“

Na chlapcovej neživej tvári sa objavil letmý úsmev.

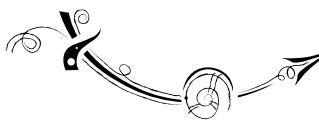
„Kedysi som patril k čiernym vílam, moji rodičia slúžili u čiernej kráľovnej. Dalo by sa povedať, že zblúdenci v čase sú príznaky... alebo duchovia, ktorí navždy stratili svoju silu. Prišli o schopnosť riadiť čas. V našom živote je čas to najdrahšie, lebo je to cena, za ktorú sa získava večnosť. Aj keď naša večnosť má trpkú príchuť.“

„Rozprávaš rozumne, akoby si bol dospelý,“ úctivo povedala Vasilisa.

„Bol som začasovaný pred päťdesiatimi rokmi,“ smutne sa usmial Šajm. „Prečítal som veľa kníh, z ktorých som sa dozvedel myšlienky a výroky velikánov. Takí ako ja stále vysedávajú v knižniciach, veď čítanie je jedno z mála rozptýlení, ktoré nám zostali. Debatujeme spolu, vymieňame si názory. Dokonca by som povedal, že po začasovaní máme veľa času, ale, bohužiaľ, to tak nie je.“

Ich rozhovor medzitým naozaj zaujal aj ďalších zblúdencov v čase. Pri soche chlapca sa zlietalo čoraz viac modrých prízrakov. Šepkali si medzi sebou, ukazovali na Vasilisu a tí najodvážnejší prilietali bližšie a skúšali sa dotknúť jej vlasov, šiat, ale nič z toho sa im nedarilo. Ich prsty prechádzali cez ňu. Vasilisa ich dotyky necítila, ale aj tak jej to bolo nepríjemné. Pozorovala, ako sa kruh tieňov okolo nej zužuje, a dostala strach.

„Povedz, Šajm,“ spýtala sa zastretým hlasom, „je možné niekoho strateného, ako si ty, zachrániť?“

„Zblúdeného,“ prísne ju opravil chlapec. „Nestratili sme sa niekde na ulici alebo v lese. Efer ohnivého kríža uvrhne ľudskú dušu do bezčasia. Navždy.“

„Ako je možné takeého človeka zachrániť?“ s nádejou sa spýtala Vasilisa.

„Poloducha nie je možné zachrániť...“ pošepkal jej zrazu neznámy tichý nalomený hlas. „Toho, komu v žilách koluje krv ducha.“

Dievčina sa obzrela. Hlas patril vysokému chlapcovi s nepríjemným úsmevom na priezračnej tvári.

Vasilisu opäť zachvátila úzkosť. Napriek tomu sa spýtala:

„A je možné zachrániť zo začasovania vílu?“

„Vily usínajú naveky,“ pokrútil chlapec hlavou. „Ich duše sa menia na červené kalichy mŕtvych kvetov...“

Jeho slová prebrali Šajma, ktorý medzitým zmlkol.

„Samozrejme, že zblúdenca možno zachrániť!“ zanietene sa ozval. „Keby sa včas našiel niekto, kto by sa za mnou odvážil letieť na Pole tajomných hodín života... našiel by môj kvet a nakreslil ohnivý kríž nad červeným kalichom! No, bohužiaľ, čakal som a čakal, ale nikto neprišiel.“

Vzlykol a stíchol.

Vasilisa s obavami čakala, kedy bude pokračovať. Dokonca zabudla na strach z nespočetných dotykov prízrakov. Tiene sa zrejme chceli uistiť, že majú živého hosťa.

„Čakal som,“ s trpkosťou pokračoval vílí chlapec, „že niekto príde, priloží mi moju časodejnícku strelu na srdce, a vráti tak doň čas, vdýchne doň život... Ale nie. Môj kvet smrti rozkvitol a ja som sa premenil na kameň...“ Chlapec sa neovládal a rozplakal sa ako malé dieťa.

Vasilise sa od ľútosti a súcitu zovrela hrdlo.

„Aj moja kamarátka víla je začasovaná,“ potichu prezradila. „A ja by som ju veľmi chcela zachrániť. Aspoň by som sa o to pokúsila.“

Víli chlapec zdvihol hlavu. Za jeho chrptom sa roztiahlo šesť krídel a hravo priletel až k Vasilise.

„V tom prípade sa ponáhľaj,“ zašemotil. „Počas jedného zo sviatkov, keď čas plynie inak než obvykle, musíš letieť na Pole tajomných hodín života a nájsť kvet jej smrti – jasnočervený kvet bez ručičiek. Pomôže ti ho nájsť strela spiacej víly. Poslúchaj strelu a ona ťa dovedie rovno k nemu.“

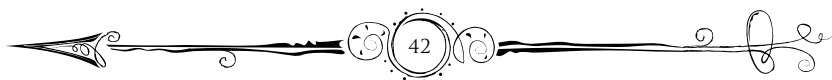
„A ak nebudem mať jej strelu?“ preľakla sa Vasilisa.

„Tak sa ti to nepodarí. Videl som veľa živých, ktorí blúdili Poľom tajomných hodín života... Pozorne som skúmal ich tváre, veď sám som dúfal v záchranu. No, bohužiaľ, mnohí z týchto odvážlivcov neboli úspešní: zbláznili sa, stratili nádej a... navždy zabúdili v čase. Pripojili sa k nám. A na poli vyrástli nové kvety... V tvojom srdci sa usídlila neobyčajná iskra,“ rozvážne pokračoval Šajm. „Priťahuje zblúdených. Pozri, koľko ich je okolo teba! Preto to môžeš vyskúšať. Možno sa ti to podarí! Len počúvaj čas... A pamätaj si, že musíš strelou začasovaného nakresliť ohnivý kríž nad červeným ciferníkom jeho kvetu. A potom ho vyvieš z poľa mŕtvych kvetov. Len tak ho môžeš zachrániť.“

Odrazu k nim priletela chudučká priehľadná dievčina s veľmi prísnou tvárou.

„Čo to robíš?“ okríkla vílieho chlapca. „Veď je to ešte dieťa! Povedal si jej, aké strašné bytosti bývajú na Poli tajomných hodín života? Ako ľudia podliehajú šialenstvu zo zármutku a zúfalstva, pretože sa im nepodarilo nájsť svojich blízkych? Je to príšerné miesto!“

„Dal som jej nádej,“ namietol chlapec a vzdorovito pohodil kučeravou hlavou. „No vedz,“ obrátil sa k Vasilise, „čím viac času uplynie od chvíle začasovania, tým slabšie bude volanie červeného kvetu hodín života a tým menšia bude nádej na záchranu.“

„Opováž sa jej ešte niečo povedať!“ hystericky skríklo dievča. „Nesmie sa o to pokúšať!“

„Nie, chcem to skúsiť!“ odhodlane oznámila Vasilisa a potichu dodala: „Len najprv musím získať Dianinu strelu.“

V miestnosti sa niečo nepostrehnuteľne zmenilo. Vasilisa sa prekvapene rozhladla a odrazu to pochopila: zmizol šepot začasovaných a šelest ich krídel. Ani si nevšimla, že ju všetci dávno obstúpili v tesnom kruhu, ktorý sa postupne zužoval, pretože tí vzadu sa tlačili na tých vpredu.

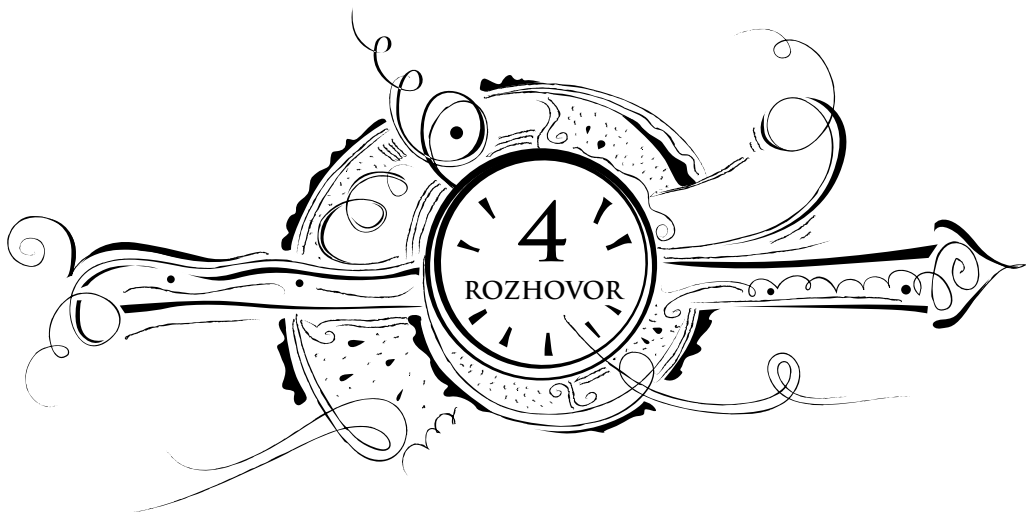
„Zachráň aj mňa!“ odrazu prenikavo zvolalo práve to nahnevane dievča. „Volám sa Mili..“

Jeho hlas zanikol vo všeobecnom virvare. Odrazu začali rozprávať všetci naraz, jeden cez druhého Vasilisu prehovárali, aby našla ich kvety, vraveli jej, kde sa nachádzajú ich strely, prosili, aby doručila odkazy ich blízkym. Rozprávali všetci súčasne a ich slová sa zlievali v jeden zlovestný zbor. Vasilisa po chvíli nedokázala rozoznať jediné slovo.

Doslova v modrej hmle znenazdajky zbadala tenký strieborný priesvit otvárajúceho sa priechodu. Skončila sa hodina jej trestu. Podvedome sa vydala tým smerom, cez siluety okrídlených tajomných postáv. Pri každom netelesnom dotyku sa vo svojom vnútri zachvela.

„Utekaj!“ zavelil Šajm a Vasilisa ho okamžite poslúchla. Skočila strmhlav do strieborného otvoru nulového zrkadla a ani nedúfala v mäkké pristátie. Jediné, čo ju zaujímalo, bolo dostať sa z tohto príšerného podzemia preplneného sochami tých, ktorí zabúdili v čase.

Na druhý deň ráno sa začali schádzať hostia. V prístavisku kotvili nové lode a na nádvorí pred bránami stáli dlhé rady kočov, do ktorých boli zapriahnuté čierne, tmavohnedé a dokonca aj tmavé hrdzavé malevaly. Vasilisa už vedela, že na rozdiel od malevalov, tenkorožce majú svetlú farbu a subtilnejšiu stavbu tela, takže unesú len jedného alebo dvoch dospelých jazdcov a nemôžu ťahať ťažké koče. Zato majú vyvinutý zmysel pre hľadanie správnych ciest medzi časovými svetmi. Tenkorožce sú vzácne a pre hodinárov majú veľkú cenu.

Vasilisa využila, že vďaka slávnosti nikto o ňu nejaví záujem, a usadila sa pri okne s výhľadom na severovýchod, z ktorého bolo vidieť časť prístaviska a cestu k hlavnej bráne. Jedla sušienky, ktoré si priniesla z raňajok, a rozhliadala sa. Z času na čas úzkostlivo pozrela na okno v Nortovej izbe, ale závesy boli našťastie zatiahnuté. Brat šiel zrejme s Markom a Dejlou dolu na nádvorie.

Vasilisu po chvíli omrzelo pozorovať koče, ktoré ustavične priľietali vzduchom. Posledný augustový deň bol slnečný, na oblohe nebol jediný obláčik. Napadlo jej, že kým v dome vládne zmätok pred slávnosťou, mohla by si zalietat okolo zámku, no vtom jej pozornosť upútali tri biele rýchlo sa pohybujúce bodky, ktoré na

jasnej oblohe obzvlášť žiarili. Po chvíli bolo jasné, že sú to traja okrídlení jazdci na tenkorožcoch so striebornými hrivami.

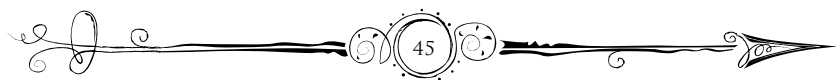
Vasilisa vyskočila na nohy. Len čo sa neznámi hostia priblížili k zámku na dostatočnú vzdialenosť, podľa čiernych krídel so strieborným lemom trblietajúcim sa v žiare slnka spoznala v jednom z nich Feša. Vedľa neho cválal Rok s červeno-čiernymi krídlami a ešte jeden neznámy jazdec, tiež s tmavými vlasmi. Podľa rozruchu pri bráne ich príchod vyvolal všeobecný záujem.

Vasilisa hodnú chvíľu bojovala s nutkaním letieť na nádvorie a privítať priateľa. Možno bude mať príležitosť spýtať sa ho, čo sa s ním stalo, alebo mu aspoň povedať o Diane. No zastavilo ju po prvé to, že pri bráne sa určite ponevierajú aj Mark s Nortom, a po druhé, nechcela sa stretnúť s otcom, ktorý určite spolu s Jelenu víta hostí prichádzajúcich na zámok. Bála sa, že sa jej bude pýtať, ako prebehla hodina trestu v podzemí, a jej sa vôbec nechcelo rozprávať mu o zblúdencoch v čase. Nie, radšej si sama vyberie vhodnú chvíľu a na slávnosti otca požiada o dovolenie bývať počas školského roka v Lazore.

Vasilisa s povzdychom zoskočila z parapetu do izby. Koniec koncov, keď bude príležitosť, Zachara ju sama pozve do Juhozápadnej veže.

No za celý deň sa u nej v izbe nikto nezastavil. Zrejme boli všetci zaneprázdnení prípravami na slávnosť. Vasilisa sa preto radšej rozhodla nevychádzať zo svojej útulnej izby, aby náhodou nenatrafila na Jelenu.

Na posteli sa čoskoro objavili bledomodré šaty so spodničkou z bieleho hodvábu zdobenou jemnou čipkou, tenkou ako pavučina. Šaty boli ako vždy úhľadne rozprestreté na prikrývke. K šatám vzápätí pribudli aj topánky so striebornými prackami, pančuchy telovej farby, čipkované rukavičky a sponka do vlasov v tvare kytičky nezábudiek.

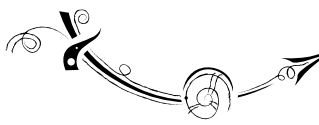

Vasilisa už vedela, že odev, obuv a ďalšie potrebné veci po izbách roznáša pestúnka v čase, keď Ohnevovci raňajkujú v jedálni. Okrem toho na nočnom stolíku pri posteli vždy stála truhlička s hárkami čistého papiera a niekoľkými atramentovými perami. Vasilisa mohla požiadať o všetko, čo potrebovala, a všetky veci sa neskôr objavili v jej izbe. Keď začala bývať na otcovom zámku, hneď odmietla akékoľvek slúžky, ale otec to pochopil po svojom. Izbu jej upratovali víly služobnice a o oblečenie a obuv sa svedomito starala pestúnka. Medzi služobníctvom neboli skoro nijakí ľudia, len pestúnka, traja kuchári a niekoľko upratovačiek. Po zámku lietali tisícky maličkých víl, ktoré sa snažili Ohnevovi staršiemu vyhýbať, pretože si nikdy neodpustil dať im najavo svoju nespokojnosť. Pri niektorých výnimočných oslavách boli na príkaz pána celý čas neviditeľné, takže po zámku lietali čajové kanvice a polievkové misy, torty sa samy krájali na kúsky...

Vasilisa rýchlo pochopila, že jedlo, ktoré sa na želanie objavovalo na striebornom tanieri s poklopom, v skutočnosti pochádzalo z kráľovskej kuchyne, ktorá sa nachádzala niekde na prízemí. Sama sa vždy snažila správať k vílam zdvorilo a na chodbe vždy večne sa náhliacemu húfu uvoľňovala miesto. Zato Nort k nim bol oveľa panovačnejší: brat sa často zabával tak, že niektorú vílu chytil, niekedy aj dve-tri, a hádzal ich po chodbe ako loptičky. Asi mu tenké pišťanie tých nešťastníc robilo dobre.

Vasilisa sa rýchlo prezliekla a rozhodla sa, že dnes sa bude vzorne správať. Musí sa s otcom porozprávať ešte predtým, než odíde, a prehovoriť ho, aby jej dovolil bývať u Lazareva. Pri predstave života na zámku Jeleny Mortinovej jej zakaždým zovrelo srdce.

Šaty boli našťastie pohodlné a perfektne jej sedeli. Vasilisa si v hlave opakovala, čo povie otcovi, medzitým si svižne natiahla pančuchy, ktoré veľmi neoblubovala, prezula sa a dokonca sa starostlivo učesala a ofinu si priplá sponkou s nezábudkami. Čip-

kované rukavice sa rozhodla ignorovať. Pre dievča, ktoré celý predchádzajúci život strávilo v džínsoch a tričku, to bolo priveľa.

Vasilisa sa zbežne obzrela v zrkadle, aby sa uistila, že je všetko v poriadku. Mohla zísť do Trónnej sály pokúsiť sa nájsť Zacharu. Dotkla sa povrchu nulového zrkadla, ale to bolo nečakane pevné. Priechod bol z nejakého dôvodu zatvorený.

Odrazu sa pramene jej vlasov začali jeden po druhom vznášať, prechádzať cez neviditeľný hrebeň a znovu sa ukladať jeden vedľa druhého. Dievčina si vzdychla. Vílam sa jej účes rozhodne nezdal dokonalý, a tak sa rozhodli ho prerobiť. Bude musieť počkať, pretože zrkadlová chodba sa aj tak neotvorí, kým z Vasilisy neurobia dokonalú krásavicu. Navyše, sama dnes chcela vyzerieť čo najlepšie.

Nakoniec starostlivé víly svoju *obet'* prepustili a Vasilisa bleskovo skočila do zrkadla, aby si to ešte nerozmysleli. Časová chodba ju doviedla na vrchné poschodie k dverám do sály s fontánou. Vasilisa otvorila dvere a rýchlo sa schovala za vázu s konárkami husto posiatymi kvetmi príjemnej vône. Odtiaľto mala výhľad na celú sálu.

Tak sa zmenila! Všade viseli girlandy zo živých kvetov, z ktorých sa šírla príjemná aróma. Strop a horná časť stien sa topila v záplave plameňov sviec v krištáľových lustroch a nástenných svietnikoch. Nad fontánou sa vznášali tenučké pramienky vody, ktoré pôsobením nejakej neznámej sily vytvárali rozmanité obrazce, potom padali a na ich mieste sa objavovali nové. Nad jasnomodrými bočnicami fontány žiariacimi v slávnostnom osvetlení vyčnievali hlavy zelenovlasých rusaliiek ozdobené venčekmi z bielych ruží. Tváre eferových panien dnes neboli také zachmúrené ako inokedy.

Po mozaikových parketách vykročovali ľudia v dlhých sviatočných róbach. Dámy mali široké slávnostné klobúky s perím, so stuhami a s kvetmi alebo zvláštne účesy z honosne vyčesaných

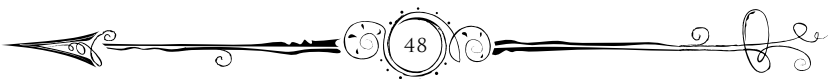
vlasov. Na jednej takejto veži Vasilisa s prekvapením rozoznala maličkú trojťažňovú plachetnicu!

Niektorí hostia mali ešte zvláštnejší odev. Tmavé kožené bundy a nohavice s kovovými nitmi a na nohách vysoké topánky na šnurovanie alebo zips. Na hlavách mali klobúky alebo cylindre a na očiach veľké okuliare. Dámy v šatách s vlečkami a páni vo frakoch a v dlhých kabátoch kráčali, akoby sa nechumelilo. Vasilisa mala dojem, že Ohnev starší pozval hostí z rôznych storočí.

Len čo si spomenula na otca, razom ho zbadala. Bol zabratý do rozhovoru s vysokým šedivým starčekom v širokom bielom talári, v ktorom na svoje prekvapenie spoznala Astariusu, vládcu Radosveta. Vasilisinu pozornosť náhle upútala Jelena, ktorá sa objavila v dlhých priliehavých šatách s hlbokým výstrihom na chrbte. Jej vysoký účes bol posiaty šnúrami perál, ale aj v ušiach, na zápästiach či brošni na pleci, všade mala belostné rady perál. Vyzerala úžasne a bola si toho vedomá, preto kráčala sálou veľmi namyslene. Vasilisu odrazu zasiahla nepríjemná myšlienka, že sa pani Mortinová správa ako právoplatná pani Černovodu. Čo ak sa s ňou otec naozaj ožení? Vasilisa dúfala, že ak sa tak stane, bude to za veľmi dlhý čas.

Odrazu ju niekto chytil za ucho a nasilu vyvliekol zo sály. Nestihla ani pípnuť. V chodbe ju neznámy trýzniteľ pustil a Vasilisa na svoj veľký údiv pred sebou uvidela otca.

„Slávnosť sa v Trónnej sále začne až o dve hodiny,“ podráždene zašepkal a rýchlo sa rozhliadol okolo seba. „Neplet sa tu pod nohami a radšej rob niečo užitočné. Alebo azda chceš, aby sa na teba vrhla dobrá polovica hostí so všetečnými otázkami? Všetci kľučiarci sedia vo svojich izbách a nevystrekujú nosy!“ Zmlkol, ale jeho prísne zelené oči ďalej metali blesky. „Už si si od Norty vzala letecké okuliare? Nakazujem ti, aby si to okamžite urobila, kým je čas, ešte pred slávnosťou. Začni sa konečne správať rozumne!“

Naposledy obdaril dcéru rozčúleným pohľadom a odišiel naspäť do sály. Pristihnutá a rozladená Vasilisa sa vydala okružnou chodbou do svojej izby. Po prvé, príšerne ju nahnevalo, že otec sa k nej stále správa, akoby bola malá. Ešteže nikto z jej priateľov nevidel, ako ju ťahá za ucho. A keby svedkami tej scény boli nebodaj Mark alebo Mariška, ich šťastie a Vasilisino poníženie by boli kolosálne. Po druhé, vôbec netušila, o koľkej presne sa slávnosť začína. A po tretie, nemala v pláne sa s nikým baviť!

Hneď potom, ako sa časová priepasť medzi planétami zväčšila, otec všetkým veľmi prísne zakázal o tej veľkej udalosti hovoriť. Radosvet vyhlásil do sveta, že kľučiari sa spojili okolo šarlátového kvetu, vyslovili spoločné želanie a planéta Eflara sa začala vzdávať od Ostaly, ktorá ju predtým k sebe priťahovala. O tom, že sa všetci pobili, Mark vytrhol Vasilise kalich šarlátového kvetu a ona sama našla krištáľové srdce, rozbila ho, a na svoje prekvapenie sa tak zmocnila modrej iskry, nepadlo ani slovo. Otec a ostatní časodejovia, ktorí tomu prihliadali, sa zrejme báli, že sa hostia začnú kľučiarov vypytovať, čo konkrétne sa stalo v čase rozkvetu šarlátového kvetu. Alebo sa budú chcieť dopátrať, prečo železná kľučiarka zaspala večným spánkom...

Dievčina sa zamračila, keď si spomenula na kamenné sochy v podzemí otcovho zámku. Začo presne boli všetci tí hodinári, víly a fúrie premenení na kamene a kto vlastne nad nimi nakreslil ohnivý kríž? Koľkých z nich začasovala Jelena Mortinová? Vasilise v ušiach znel nahnevaný hlas, ktorý kedysi začula na tajnej schôdzi rádu: *Bol to Kertis!* povedala vtedy Jelena. *Mali by sme ho premeniť na kameň, zradcu!*

Žeby aj malá víla Diana stála v ceste rádu výnimočných? Nik predsa povedal, že víly sa na hodinárov hnevajú, lebo neochránili železnú kľučiarku. Preto neprišli na zasadnutie Radosveta, čím v podstate vyvolali „medzinárodný konflikt“. A čo ak naozaj

vypukne vojna? Kto si spomenie na maličkú začasovanú vílu Dianu, keď bude treba čeliť celosvetovej hrozbe?

Vasilisa došla k schodisku vedúcemu do Juhovýchodnej veže. Niekde hore bola Nortova izba. Dúfala, že brat bude sám, bez Marka, takže si bude môcť tie prekliate letecké okuliare vziať bez väčších problémov. Samozrejme, už sa tešila, ako ich vyskúša, keď pri veľkej rýchlosti jej vietor naozaj dosť prekážal, oči ju vždy páli-
lili a nepríjemne jej slzili. Vasilisa síce pochybovala, že brat splní otcov príkaz, ale aspoň sa s ním skúsi nejako dohodnúť.

S touto myšlienkou odhodlane stúpala po schodoch do veže.

V tejto časti zámku vždy vládlo ticho, nikto nechodil do izieb pána domu ani jeho detí. Úzke točité schodisko s drevenými, trochu ošúchanými stupienkami, celkom také ako vo Východnej veži, ju doviedlo k nezvyčajným dverám. Vnútorne bola pripravená na čokoľvek, ale napriek tomu od údivu stuhla.

Ukázalo sa, že dvere pozostávajú z ozubených kolies najrozličnejších rozmerov a druhov, ktoré do seba presne zapadajú. Vasilisa si spomenula, ako sa Nort niekoľko ráz chválil tým, že dvere do jeho izby sú špeciálne vyrobené na otcovu objednávku a je v nich tajný mechanizmus.

Ako sa otvárajú? Vasilisa nenašla kľučku ani nič podobné. Pokus zaklopať na železnú konštrukciu bol neúspešný. Ani časodejnícka strela by nepomohla, na dverách bol určite nejaký ochranný efer. Asi bude musieť počkať na brata na chodbe. Čo ak sa Nort dnu jednoducho zamkol? Vasilisa si pozorne obzrela všetky pohyblivé aj nepohyblivé detaily časodejníckeho mechanizmu na dverách, kolieska, pružiny, dierované dosky, háčiky, vidlice a hodinové ručičky, a v ľavom hornom rohu si všimla malé koliesko vykladané kamienkami, ktoré vyzerali ako maličké rubíny. Tak ju zaujalo, že naň opatrne zatlačila prstom. Koliesko povolilo a vytvorilo jamku.

Dvere sa s tichým cvaknutím odomkli a odchýlili.

No teda! Vasilisa sa spokojne usmiala. Vraj tajný mechanizmus!
„Haló, si tu?“

Vnútri nikto nebol. Nort si zrejme niekam odskočil, keď sa spoľahol len na jednu zámku. Hrana dverí prezrádzala aspoň päť ďalších zatváracích mechanizmov. Vasilisa nerozhodne stála, nevedela, čo má urobiť – či počkať na brata na chodbe, alebo radšej vojsť do izby. Nakoniec sa rozhodla pre to druhé, oprela sa o stenu hneď vedľa dverí a zvedavo sa rozhliadla.

Steny boli namaľované studenou bledomodrou farbou. Na oknách viseli tmavomodré zamatové závesy a ľahké tylové záclony. Na podlahe ležal mäkký biely koberec. Vľavo od okna sa na špeciálnom pódiu vynímala starostlivo ustlaná posteľ s baldachýnom. Vedľa nej stála vysoká šatníková skriňa. Uprostred pod nízkym lustrom bol stôl zavalený všelijakým haraburdím a v medzere medzi oknami stáli drevené hodiny v ľudskej veľkosti. Naľavo od okna bol kozub s ozdobnou kovanou mrežou, akú mali všetky kozuby v dome.

Horel v ňom oheň, takže Nort sa určite čoskoro vráti. Nad kozubovou rímsou visel portrét krásnej sivookej ženy s vlnitými ryšavými vlasmi. Obraz ju upútal. Neznáma krásavica jej niečím pripomínala Dejlu, hoci sestra mala svetlé, skoro až biele vlasy ako otec. Žeby to bola matka dvojčiat?

Vasilisu zaplavila závišť a mimovoľne sa posunula bližšie k dverám. Ona v izbe nemá matkin obraz a otec by asi ťažko súhlasil s tým, aby v jeho zámku visel portrét bielej kráľovnej. Možno túto červenovlásku otec miloval zo všetkých žien najväčšmi. Vasilisa predtým nerozmýšľala nad tým, prečo má otec toľko detí od rôznych žien. Aj keď často myslela na to, ako ľahko sa rozlúčil s Noelom a Erikom. Chlapci síce nemali časodejnícky dar, ale aj tak... Znamená to, že keby ani Nort s Dejlou nemali žiadny dar, bez váhania by ich opustil? Čo by sa v takom prípade stalo s ňou, ani nechcela vedieť.

V kozube hlasno zapraskalo poleno, ako sa rozlomilo na dve časti, čo dievčinu prebralo zo zamyslenia. Veď je predsa v cudzej izbe! Ak ju tu nájdu, bude s ňou amen. Pozorne sa rozhliadla a dúfala, že zbadá letecké okuliare, ale bohužiaľ... V neporiadku na stole ležali zvitky papierov, pokrčené výkresy, niekoľko starých pier a pravítok a na kraji sa tlačila otvorená fľaštička atramentu s husím brkom. Pri posteli sa váľal obyčajný batoh, ktorý vyzeral ako školský, a dokonca príšerné chlpaté papuče. Na odchýlených dverách do šatníkovej skrine bola prevesená tmavomodrá šatka, ktorá vyzerala ako školská kravata.

Vasilisa sa ešte raz pozrela na portrét a zamierila k dverám s tým, že na brata počká na chodbe, keď vtom začula jeho hlas.

„Otec mi kúpi čokoľvek,“ práve samolúbo vyhlásil. „Stačí, aby som ho požiadal.“

„Cha, len to skús,“ zaznela Markova ironická odpoveď.

Kroky sa blížili a Vasilise stuhla krv v žilách. Mechanicky priťahla dvere k sebe a s tichým cvaknutím ich zatvorila. Pobehovala po izbe ako myš zahnaná do klietky a nenapadlo jej nič lepšie, než vyskočiť na parapet, zatahnuť do polovice okna zamatový záves a skryť sa zaň – presne tak, ako to sto ráz urobila v otcovom dome, keď sa schovávala pred neznesiteľným Nortom.

Vasilise prudko búchalo srdce v hrudi, pre istotu sa pokúsila pre všetky prípady pootvoriť okno, ale nepodarilo sa jej to. S ľútosťou pozrela na okno na svojej veži, ktoré bolo odtiaľto dobre vidieť, a zmeravela. Dokonca sa bála aj nadýchnuť.

To sa už s cvaknutím otvorili dvere a pustili dnu oboch chlapcov.

„Na narodeniny budem chcieť jaštera!“ nahlas povedal Nort a očividne pokračoval v načatom rozhovore. „Uvidíš, že bude súhlasiť.“

Zvalil sa na koberec pri kozube, takže bol obrátený chrbtom k sestre. Vasilisa dostala strach a namiesto toho, aby vyliezla spoza závesu a prijala svoj trpký osud, ešte pevnejšie sa pritisla

k stene. Odrazu si uvedomila, že sa mohla zakryť krídlami a stať sa neviditeľnou! No na to už bolo neskoro.

„Jaštery sú neovládateľné,“ ozval sa Markov lenivý hlas. „Ak chceš normálneho letca, želaj si malevala. Skrotíš ho a budeš sa môcť zúčastniť na školských pretekoch.“

Nort sa obrátil k Markovi a Vasilisa cez biely tyl videla, ako sa mu od vzrušenia zablýskalo v očiach.

„No jasné, budem chcieť malevala!“ nadšene zvolal. „Keď teraz bývame v Černovode, môžem ho mať v našej stajni. Budem ho kŕmiť, starať sa oň, cvičiť ho...“

„Na tvojom mieste by som chcel niečo mechanické,“ poradil mu Mark. Ozvalo sa zaškrípanie, zrejme si sadol na posteľ. „Tvoj otec predsa vlastní továreň *Zlatý mechanizmus*, v ktorej sa vyrába celý rad zaujímavých vecičiek. Požiadaj ho o časolet, môžeš na ňom lietať do školy. Černovod je síce veľkolepý zámok, ale je dosť ďaleko od brehu... Takže budeš musieť bývať v študentskom internáte vo Vzdušnom zámku. Hoci ani tam nie je vôbec zle, to mi ver.“

„Som si istý, že to tam bude super,“ usmial sa Nort a opäť sa otočil ku kozubu, „ale v Černovode sa mi páči. Konečne tu môžeme žiť bez schovávania... aj keď s tou ryšaňou. Ako ju len nenávidím!“

Vasilisa sa znepokojene pohla. Tak dosť, nebude predsa počúvať urážky na svoju adresu. Ktovie, čo by si ešte musela vypočuť. Nabrala trochu vzduchu do pľúc, aby si dodala odvahu a vyšla zo svojho úkrytu, ale Markove ďalšie slová ju zadržali.

„Otec ti nikdy nepovedal, prečo sa u tvojich bratov neprejavil časodejnicky dar?“

„Nikdy... Toľko ráz som sa ho na to pýtal, ale zakaždým ma odbil.“ Nort sa roztržito poškrabal na zátylku a odrazu ožil. „Ty to azda vieš?“

Mark dosť dlho mlčal, očividne mu chcel dať najavo, aká cená je informácia, ktorú sa mu chystá oznámiť.

„Narodili sa v inom časovom živote tvojho otca,“ začal sprisahaneckým tónom. „V paralelnom čase.“

„No, čosi som o tom tuším počul...“ neurčito povedal Nort, takže bolo hneď jasné, že nevie vôbec nič.

„Niekedy sa hodinári snažia zmeniť svoj osud, a tak odchádzajú do paralelného času,“ nahlas povedal Mark. „Začínajú žiť svoj život nanovo v inom čase: založia si ďalšiu rodinu, získajú novú profesiu, niekedy dokonca zmenia aj svoj vzhľad. Znie to celkom dobre, nie? Človek môže napraviť akúkoľvek chybu, jednoducho odíde do paralelného času a začne s čistým štítom.“

„Hej, neznie to zle,“ živo potvrdil Nort.

„Lenže čas je zákerný...“ zamyslene pokračoval Mark. „Ak v novej dimenzii nezakoreníš, čas má tendenciu vytlačiť ťa zo zabehaných koľají nového života, odtrhnúť všetko nové, začať... A v jednej strašnej chvíli ho môžeš navždy stratiť, ako raný sen, na ktorý si nemôžeš spomenúť. V momente, keď čo len jediný raz prejdeš do inej paralely alebo sa vrátiš do svojho základného času, v ktorom si sa narodil, tvoj paralelný svet navždy zmizne.“

„Čiže otec tých dvoch, Erika a Noela, priviedol z nejakého svojho zmiznutého sveta?“

„Presne tak,“ potvrdil Mark. „Preto sa u nich neobjavil časodejnicky dar. Tí, čo sa narodí v odznievajúcom svete, čo je skoro ako bezčasie, nemôžu riadiť čas.“

„Žijú predsa s pani Azaleou, našou bývalou vychovávateľkou,“ namietol brat. „Existujú! Sú predsa nažive, nie?“

Mark si nahlas vzdychol, čím dal najavo, že odpoveď na túto otázku je celkom jasná.

„Veď som to hovoril, žijú ďalej v bezčasí. Pre tvojho otca už prestali existovať. Preto hodinári neradi berú do svojho základného sveta deti, ktoré sa narodili v iných paralelách. Počul som, že sa ten zákon týka špeciálnej oblasti, ktorá je pre väčšinu ho-